

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ 7^{ΟΥ} — ΑΡΙΘ ΦΥΛΛΟΥ 349

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1925

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50 —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
 Εσωτερικού, έτησίως 50
 Εξωτερικού 1 Λίρα Άγγλίας

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ 8^{ΗΝ} ΣΕΛΙΔΑ

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗ

ΚΟΛΗΤΗΡΙ. — Πατέλα, άντε τσεψύχουσε, γιατί έχω ζουλειά.
 ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ. — Πώς γά ξεψυχνώ νηστικός, μωρέ χρονοδούζικο;

ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΜΟΔΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο ΑΣΠΟΝΔΟΣ ΕΚΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

Το οινόπνευμα απορροφώμενον εισέρχεται αμέσως εις τὸ αἷμα καὶ δίδει μίαν αἰσθητὴν θερμότητος καὶ δυνάμειος καὶ διὰ τοῦτο καταφύγει τις εἰς τὸ οινόπνευμα μολίς αἰσθανθῆ τὴν ἀνάγκη ταχέως θερμάνεσθαι ἢ ἐξεργάσεσθαι τὸ ὄργανισμὸν· προκαλεῖ ἀλλοίωσιν τῆς ἑσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν ὀργάνων καὶ δίδει εἰς αὐτὰς πρόωρον γῆρας· προσβάλλει τὸ ἥπαρ, τοὺς νεφροὺς, τὰ πεπτικά ὄργανα καὶ διόλκηνον τὸ νευρικὸν σύστημα.

Ἡ δηλητηριώδης τὸν δύναμις ἀναφαίνεται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ γεννητικὰ κέντρα, τὰ ὁποῖα ἀλλοιοῦνται πρὸς τῆς εἰς ἐμβρῶνον διαμορφώσεώς των, (ἡ στατιωτικὴ μὲς διδάσκει οὖν οἱ περισσότεροι τὸν ἐπιληρτικὸν, τὸν ἡλιθίον καὶ τὸν ἐμφύλιον ἔν γένει εἶναι τέκνα ἀλλοιωθῶν) τοῦτο φαίνεται ἔξω γυναικῶν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ὁ Λιγόνης ἰδὼν μετράμιον ἀσημονοῦν, εἶπεν· «νεανίσκος, ὁ παῖός σου μεθῶν ἄσπιτος». Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπί τῆς διανοίας ἄμεσος καὶ διειρηθῆ ἐπιδράσεις τοῦ οἰνοπνεύματος εἶναι προφανῆς, ἡ ταχὺ μῆθος εἶναι πλήρης περὶ τοῦτου ἀποδείξεις.

Εἰς μικρὰν ὀδόν τὸ οινόπνευμα, διεγείρει τὴν δραστὴν εἰς πνευματικὴν ἐργασίαν καὶ προκαλεῖ μίαν εὐχάριστον αἰσθητὴν ἐκείας καὶ δυνάμειος, ἥτις δὲν μὲς ἐπιφέρει τὰ αἰσθητὰ τῶν κῶπων· ἀλλ' ὀλίγον καὶ ὀλίγον ὁ ὄργανισμὸς τοῦ συνειθίζει, καὶ αἱ μικρὰ δόσεις δὲν προκαλοῦν πλέον τὴν εὐχάριστον ἐκείνην συναίσθησιν τῆς ἀνυπόστατος δυνάμειος· τὸ δὲ ἄτοιμον, αἰσθητὸν τὴν ἀνάγκη τῆς διανοητικῆς ἐξεργασίας, καταφύγει εἰς μεγαλύτερας δόσεις, αἵτινες ἐπιποικίλουν τελείως τὴν διάνειαν, ἥτις διατρέχει μόνον τὴν νῦν τῆς ἐργασίας, γάγοντα τὴν συνειθίσιν, τὸν ἄνωτερον αὐτὸν φρενικὸν ἐξέργων καὶ ὀρθοῦσιν τὸν πρῶτον μὲς καὶ ἄνευ τοῦ ὁποῦν δὲν δύναται νὰ ἐπάξει κανονικὴ κοινωνικὴ ζωή· ἐνταῦθα οἱ μεθυσθέντες ὑποπίπτουν συχνὰ εἰς ἐγκλήματα καὶ φθάνουν εἰς τελείαν ἀποκτήσειον, ἀνικατοὶ πλέον πρὸς πᾶσαν εὐγενῆ ὁμιλίαν καὶ πᾶσαν ἐργασίαν.

Ἐν Εὐρώπῃ, ἐνθα τὰ οἰκετὰ τοῦ ἀλλοιωθῶν θήματα ἀπαντῶνται εἰς κάθε βῆμα, πληροῦνται τὰς κλινικάς τῶν νευρολόγων καὶ τὰ φρονιμομετὰ, διεξάγεται ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν διασημοτέρων φρενολόγων, πολιτερομένων, νυκτᾶρον, νευρολόγων καὶ νοσηρολόγων κρατερστάτος ἄγον κατὰ τοῦ οἰνοπνεύματος. Καρπὸς δὲ τοῦ φρενολογικοῦ αὐτοῦ ἄγόνος δύναται νὰ θεωρηθῆ τὸ μέτρον εἰς τὸ ὁποῖον προέβη ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπαγορεύσασα, ἅμα τῇ κηρύξει τοῦ Ἐθνοποικίτου πόλεμου, τὴν πόλιν κατ' ὅλην τὴν Γαλίαν τοῦ ἀνίσχον (Arsinthe = ἰσχυρὸν οἰνοπνευματώδες ποτὶν 700 βαθμῶν, μᾶλλον διαδορῶν ἐν Γαλίᾳ καὶ τὰ ταχύτερον πᾶν ἄλλοις ἀποκτηθῶν τὰ θύματα του).

Ἐν τοῦτοις ἡ χρησιμότης τοῦ οἰνοπνεύματος εἰς ἐξαιρετικὰς τινὰς περιπτώσεις εἶναι ἀναμφισβήτητος· ὡς ἐν ἀνάγκη ἄτομα ἰσχυρὰς δυνάμειος, τὰ ὁποῖα δὲν διατρέχουν τὸν κίνησον νὰ κινηθῶν ὑπὸ μᾶς συνθήσεως, ἐπὶ ἔξω ἀνάγκη ἀμικσὸν ἑσωτερικῆς θερμότητος ἢ διεγέρσεως τοῦ ὄργανισμοῦ, δύνανται νὰ κίνησιν μετρίαν χρῆσιν τοῦ οἰνοπνεύματος (ὡς φαρμάκου). Ἀλλ' ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐνδεχόμενοι νὰ εὐρισκοῦνται συχνὰ εἰς τὴν ἀνάγκη αὐτῆ, δηλαδὴ οἱ ἐργάται οἱ μαθηματικῶς κοπιᾶσόντες καὶ ταλαιπωρούμενοι, οἱ κακοὶ τρυφεροί καὶ μὴ ἔχοντες ἄλλας πηγὰς ἀπολαύσεως, θὰ κίνησιν φρόνιμα νὰ μὴ ζητήσουν εἰς τὸ κοινὸν τὴν μαστίχα ἢ τὸ ὄδιον θέρμανσιν ἢ τὴν τῶν ταλαιπωριῶν των 50 δόξια σταφίδας ἢ ἔξωρον οἶνον ἢ ἀπολίσειον ἐν ποτήριον ὕδατος, ἰσχυρῶς ζαχαρωμένον. θὰ τοὺς δόξω τὴν ἰδίαν σχεδὸν θερμότητα, χωρὶς τοὺς φοβεροὺς κινήσεις τοῦ οἰνοπνεύματος.

Πρέπει νὰ γνωρίζουν καλῶς, οὗτοι τὸ οἰνόπνευμα εἶναι φοβερὸν δηλητήριον — μάχιμα ἀμφιτομος, ἥτις ὑπερασπίζει ἐνός, ἀλλὰ πληγώνει ἀσφαλῶς καὶ πάντοτε τὸν κρατοῦντα αὐτῆν — εἶναι φίλος δόλιος, ὅστις βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν θάνατον.

Δόκτωρ Τουλουζέ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ ΔΥΟ ΠΟΛΥ ΧΡΗΣΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ
1ον Γιά τὰ Κορίθια :
"ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΩΝΗΣ,"
Πῶς θὰ κάμει δερμα καὶ χροῦμα κοινκιδετικο.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 30
2ον Γιά τὰ Ἄνδρόγυνα :
"ΥΓΙΕΙΝΗ ΗΛΘΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΨΕΩΝ,"
Πολύτιμος ὀδηγὸς διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνδρόγυνων.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 25

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνει τὴν διαβίβασιν ἐπιστολῶν ἐκ μέρους τῶν ἐν διαφερομένων πρὸς διάσημον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως νοομάντην καὶ πνευματικὴν διαμῶντα ἐν Ἀθήναις. Πλήρης φῶς εἰς διατὰ οἰκονομικὰ μυστήρια.

Πνευματικῶς, ὑπενωτισμένως, τραπέζικι. Ψυχολογία παντὸς ἀνέμου ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος.

Συνηθίσαι δι' ἀλληλογραφίας. Ἀπαντήσεως ταχέως καὶ ἀκριβῆς. Πλήρης μουσικότης. Γράφατε: Νοομάντης, γραφεῖα «Σφαίρας», ἑσωκλειόντες δραχμὰς 10 εἰς ἐκδόστην ἐπιστολήν.

Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ἀπαντήσεως δι' ἰδιαιτέρως ἐπιστολῆς καὶ ὅχι διὰ τῆς στήλης καθίσταται γνωστὸν ὅτι, δὲν νὰ ἐσωκλείουν εἰς διπλοῦν τὸ δροσίδιον ἀντίτιμου.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ:

ΛΑΔΩΝ, Βυτίαν: «Ὁ εἶς ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον». Ἀπατάσθαι εἰς αὐτό. Σεῖς τὴν ἀγαπᾷς πράγματι καὶ δὲν ἐννοεῖς τὴν εὐτυχίαν παρὰ μ' ἐκείνην, ἐκείνη ὅμως, καίτοι φαίνεται ὅτι ἀναπαύσασθαι εἰς τὰ αἰσθητικὰ σας, εἶναι ἐν τοῦτοις καρδίαν, ἡ ὁποῖα δὲν εἶναι κατὰλληλος διὰ νὰ συγκροτήσῃ ἕνα αἰσθητῆ. Τὸν γὰρ αὐτὴν οὖν συνιστᾷ νὰ τὸν ἀποφύγετε, διότι θὰ ἐπαυξήσῃ τὴν δυστυχίαν. ὑπὸ τῆς ὁποίας κατ' ἐπιθεσίαν σήμερον. Ἢ διότι οὕτως.

ΜΙΚΡΑΝ ΕΡΩΤΗΜΕΝΗΝ: Μὴ ἐπιθυμῶντες νὰ ἐπαυλοῦσθε τὰς σχέσεις, διὰ τὴν διακοπὴν τῶν ὁποίων ἐρρῶνται εἰς τὴν καὶ σας μετὰ. Τὸ μέλλον σας πρὸς τὴν ἐξωτικὴν περικεταῖον. Εἶθε χαρακτηρίσῃς πολὺ ζωηροῦ. Εἶναι ἄδύνατον νὰ ζῆσθε ἂν ἐπιθυμῶσιν.

MARIAN-ΔΟΥΥ-ΖΑΝ, Πάτρας: Τὸ ἔλεον οὖν ἐπιθυμῶσιν μίαν γλυκυτάτην ποιησῶν τῶν θλίψεων, τὰς ὁποίας δοκιμάζετε σήμερον. Εἶθε μίαν ὑπαρξὸς πολὺ βραχυμένῃ. Εἰς πολλοὺς ἐκείματα κολόν, ἀλλὰ πάντοτε μίαν σκληρὰ δίδνη ἢ ὁ ἡ ἀμοιβή σας. Γάμον πρὸς τὸ πρῶτον διαβλέπω τὸ πῶτον σας ὅπως πρόσωπον θὰ ἐξακολουθῆ νὰ σὲς ἀναγῆ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε περιπέσειας. Ταξίδιον διαβλέπω ἐνός τοῦ ἐγγονομένου χερμῶσεως. Ὁ πατήρ σας εἶς τὴν ἀκρίαν 17 ἔτη.

ΑΝΘΟΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἐπάγγελμα μέλλοντος οὐδὲν ἔμπροσθ. Εἰλικρινῆς τὸ αἰσθητῆ τὸ Σεῖς ὅμως εἰς μερικὰς περιπτώσεις δὲν εἶθε εὐκρινῆς. Γάμος μετὰ διατίαν.

ΚΑΡΙΑΝ ΥΠΟ ΠΕΤΡΑΝ: Τὸ προτιμώτερον εἶναι δι' ὑμᾶς νὰ μὴ δώσετε σημασίαν εἰς κανένα. Ὁ ἀνδρὸς καὶ ὁ ὁποῖος θὰ θερμοῦσιν τὴν καρδίαν σας καὶ θὰ ζωογονήσῃ τὴν ὑπαρξὴν σας διὰ μίαν ἀληθινῆς ἀγάπης, θὰ σὲς παρουσιάσῃ ἄγῶρον. Εἰς συγγενικὴν σας οἰκίαν θὰ τὸν γνωρίσετε. Θὰ εἶναι μελαγχολικός, μετρίου ἀναστήματος, με ἑνδυμασίαν μοιχῶν. Περιμένετε.

ΚΙΚΗΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Ἀθήνας: Καὶ οἱ τρεῖς οὐδέποτε ἐσκέφθησαν νὰ σὲς ἀγαπήσουν σοβαρῶς, Πλουσία δὲν θὰ γίγεται, καθὼς οὐδεὶς λόγος ὑτάξει πρὸς τοῦτο. Εἰς τὴν τελευταίαν ἐρωτήριον σας οὐδὲν δύναται νὰ ἀπαντήσω, ἐπ' ὅσον δὲν διαβῆτε ὀρθῶν γάμων.

ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΙΛΟΣ: Ἡ ἐπιχειρησις σας θ' ἀποτύχῃ καὶ ἡ ἀποτυχία αὐτῆ θὰ σὲς στοιχίσῃ πολύ. Θὰ νυμφευθῆτε κόρον ἀγαθῆν, πλὴν οὐκ πλουσίαν. Ὄνομα αὐτῆς Μαρία. Τὸ μέλλον σας ἀρετὰ ἱκανοποιητικὸν διὰ τὰς βλέψεις σας. Οἱ γονεῖς σας θὰ ζήσουν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη. Περὶ τῆς ἀδελφῆς σας ἀδύνατον νὰ προβλέψω ἐπ' ὅσον δὲν γνωρίζω τὸν γραφικὸν τῆς χαρακτῆρα. Ἐχθρὸς ἔχετε, ἀλλὰ εἶναι ἀκίνδυνος. Δὲν μοι εἶναι εὐκόλον νὰ προβλέψω περὶ τοῦ μέλλοντος ὁλων τῶν συγγενῶν σας.

Ε ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ: Δὲν θὰ ἐπιτύχετε εἰς τὸς ἐξέτασεις σας.

ΟΒΙΔΙΟΝ, Πειραιᾶ: Ἡ νεανικὴ σας καρδία ὀργᾷ πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ ἡ εὐφάνταστος διάνοιά σας προσηλιδνεσι εἰς εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι προφορικῶν ἐπιθυμῶν. Δὲν εἶναι ἀκόμη κοινὸς νὰ κατέθετε εἰς τὸν σκληρὸν ἐρωτικὸν ἀνάνα. Αἱ ἀπογοητεύσεις θὰ σὲς προσεγγίσουν ἴσχυρον. Θὰ ζήσετε πολλὰ ἔτη ὀχλοῦ, ὑπὲρ τὰ 60. Τυχρῆς σας ἡμέρα τὸ Σάββατον.

ΒΑΘΕΙΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ: Τὸ μέλλον σας τριχυμώδες καὶ πλήρες οἰκονομικῶν ἀνομιαιῶν. Κάτωθεν ἀνδρὸς σὲς ἐπύκαρε πολὺ, ἀλλὰ σὲς εἶναι ἄδύνατον νὰ τὸν μισήτε. Ὁ ἀνδρὸς αὐτὸς ἐν τελεί θὰ σὲς καταστρέψῃ.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς «Σφαίρας» θὰ ἀπαντήσω καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῶν δίδων καὶ κυρίων: Ἡλείου, Ἀνότος τῆς Νεμέας, Μ. Μ. Π., Κ. Κ. Χ., Ποσειδῶν τῆς Ψυχῆς, Μυστηρίου, Μαραμένου Νεκροστυλίου, Σιδῆς Μελεγγολίας, Ροζίτας, Ζηκομάς, Ἀπογοητευμένον, Ἀρχολοῦκου Φεγγαλιῶ, Α. Ε. Σ. Δ., Δαμπεῖος Ὑποστῆς, Β. Κ. Ζ., Ἀργίου Κεῖνον, Argentine, Σίας 6005, Ἰλιούνας.

Μαρομένου Ρόδου, Μελεπονήσιον, Ρουρές, ἐπιστολὰς σας ἄνευ ἀντιμῶν. Σ. Χρηστίδου, οὐδὲμῶν οὐδὲν ἔχω μετὰ τὴν κυρίαν ἐκείνην. Ἀγαμῶν τὴν συστημένην σας.

Ὁ Νοομάντης

ΥΠὸ ΤΑΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΟΥ Ο ΚΗΠΟΣ, Η ΣΤΑΝΗ ΚΑΙ Ο ΜΥΛΟΣ

Μία μέρα ὁ Βασιλεὺς δὲταξεν τὸν Μπερτόδουλο νὰ προσπαθῆ νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ του εἰς τὸν τρόπον ὅστε νὰ τὸν δῆ καὶ νὰ μὴ τὸν δῆ, νὰ τὸν φέρῃ δὲ ἔναν κῆπο, μὴ στάνη καὶ ἕνα μύλο. Ἐπὶ δὲ δὲν τὸν τὰ κῆμη αὐτὰ δια τὸν ἠπείλησον εἶναι θὰ τὸν κρομάσῃ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Μπερτόδουλος παρήγγειλε τὴν κῆμη τὸν νὰ τὸν κῆμη νὰ πῆτα ἀπὸ λῆχανα, ζυμωμένη μὴ καλὸ βούτυρο, μὴ ἄλλου καὶ μὴ πολὺ τυρὶ. Κατόπιν ἔπειρε τὸν κῆμο καὶ τὸ ἔβαλε μπροστὰ τὸν πρόσωπον του κ' εἶπεν, μὴ τὸ κῆμο καὶ μὴ τὴν κῆμη, ἐγὼ σὲς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τὸν Μπερτόδουλον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τοῦ λέγει:

— Τὶ σημαίνει αὐτὸ τὸ νόμισμα πὸν ἔχεις μπροστὰ στο πρόσωπόν σου;

— Δὲν με δὲταξεν νὰ παρουσιάσω μπροστὰ σου εἰς τὸν τρόπον ὅστε νὰ με βλέπῃς καὶ νὰ μὴ με βλέπῃς;

— Ναι, σ' ἐπρόταξα.

— Νὰ λοιπὸν πὸν παρουσιάσω μπροστὰ σου εἰς τὸν τρόπον ὅστε νὰ με βλέπῃς; καὶ νὰ μὴ με βλέπῃς.

— Ἐὖν εἶσαι πολὺ ἐπιτήδειος ἀνδρὸς, ἀλλὰ πὸν εἶναι τώρα ὁ κῆπος, ἡ στάνη καὶ ὁ μύλος πὸν εἶπες πὸς θὰ μοῦ φέρῃς;

— Ἐδῶ εἶναι ἀπάντησον ὁ Μπερτόδουλος δεικνύων εἰς τὸν Βασιλέα τὴν πῆτα Μῆσα σ' αὐτῆ τὴν πῆτα εἶναι ὀρθῶν τὰ πάντα: καὶ τὰ λῆχανα πὸν δεικνύων τὸν κῆπο, τὸ βούτυρο καὶ τὸ τυρὶ πὸν δεικνύων τὴν στάνη καὶ τὸ ἄλλου πὸν δεικνύων τὸν μύλο.

Ὁ Βασιλεὺς ἄκουσε μὴ προσοχῆ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ποηροῦ Μπερτόδουλου κ' ἔμεινε σκεπτικὸς.

ΣΤΗΛΗ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ 20 λεπτὰ ἢ λέξις ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ

Μέσ' στῆς ζωῆς τὸν ὀδυμῶνον δρόμο, Πού ἢ Τύχῃ μὴ ἔξορις ἔσομαι μόνου, Γυρίζω, τῆς μοίρας ἀποπαῖδι! καὶ κλιῖω τὴν τύχην μου μ' ἄφρον ἐσομαι καὶ ἔσοι: Γιατί ὁ Θεὸς μου, τόσο ἀσπλαχνος εἶσι: Μία καρδία π' ἔζητ' ἐπιμόνος μ' ἀρετοῖαι!! Μήπως ἢ μοῖρα μ' ἔχει δικαίως νὰ τρέχω ὀλομόνοχος σ' ἄγρια δάση... Ἐπαρ. Τσοῦσης

"ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ, Ὁ ἀγαπητὸς σύντροφός σας πρέττει νὰ γίνῃ τὸ Βιβλίον «Τὰ Μυστικά τῆς Καλλιωνῆς», εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνονται ὀδηγίαι διὰ νὰ ἀποκτήσετε καλλογῆν καὶ θὲληγῆρα, νὰ μετασηματίσετε τὸ πρόσωπον, καθὼς καὶ εἰδικὰ συνταγὰ διὰ νὰ ἀποκτήσετε ὠραῖον δερμα, χροῦμα, κόμην, δόντας, βραχιόνια, χεῖρας, δυνάμεις καὶ πόδας, διὰ νὰ ἐξαλείψετε ρυτίδας, στίγματα κ.λ.π. καὶ διὰ νὰ θεραπεύετε τὴν τριχόπτωσην, ὑπερτρίχωσην, ὑπερβολικὸν πάχος τῶν ὀσφυμῶν καὶ πᾶν ἐν γένει ἐλάττωμα ἢ ἔλλειψιν τοῦ σώματος. Τὸ πολυτίμον αὐτὸ διὰ τὴν καλλωπικὴν βιβλίον θὰ λάβετε ἐμβρόντες δραχμ. 15. Γράφατε: Πρότυπον Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον «ΠΡΟΟΔΟΣ», Ὁδ. Δερβενίων ἀρ. 45, Ἀθήνας.

Ο ΒΛΑΜΜΗΣ; Ο ΒΛΑΜΜΗΣ;

ΕΚΕΙ, ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΥΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠὸ L I D

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) Καὶ τενουσα τὸς χεῖρας εὐρετὸ τὰ παρὰ τὸ ἀνάκλιτον μεταξίνον σχοῖνον τοῦ κώδωνος. Ἡ θύρα ἠνοιχθή καὶ ἡ Ζητὴ ἐνεφανίσθη. — Πᾶ ἐκαμεν ἡ θαλαμηπόλος· σὸ σκοτάδι, ἐφέντη μ', τόσην ὥραν; εἰδες ἀποκοιμηθῆ; — Ὀχι, ἦμην βυθισμένη, Ζητῆ... ἔστρεχε ὁ νοῦς μου εἰς τὸν τόπον μου, εἰς τοὺς γονεῖς μου, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐκεῖ, ὑπευθῆνον διὰ τὴν δυστυχίαν μου, καὶ ἐιέρωσαν ἡ ὥρα, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω. — Ν' ἀναψω φῶτα, ἐφέντη μ'; ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος. — Ὀχι! ἀνοιξε τὸ παράθυρον... ἀνοιξε ἡ καρδία· οὐφ! ἐβλῶ νὰ ἴδω ὀλίγον οὐρανόν!.

Ἡ Ζητὴ ἀπέστρεψε τὸ βρῶν παρεπτασμι τοῦ παραθύρου καὶ ἠλευθέρωσε τὸν καρφόν. — Ὁ, τί ὠραία πού εἶναι, ἐφέντη μ', αὐτὴ ἡ ὥρα! ἐλα! ἐλα νὰ ἴδῃς!

Ἡ Χαϊδὴν, ἐγερθεῖς βραδέως καὶ νοηλῶς ἐκ τοῦ ἀνακλίνετον, ἐπρόχρησε μέχρι τοῦ παραθύρου. — Ναι, ἀνέκραξε μὴ παιδικὴν χαρὰν· τί ὠραία πού εἶναι, Ζητῆ! ποτὲ δὲν εἶχα ἰδῆ τέτοιαν ὄψιν!.. Δόσε μου λοιπὸν τὴν πολυτρόνα μου νὰ καθίσω.

Ἡ θαλαμηπόλος ἔστρεψεν ἔναντι τοῦ παραθύρου ἀναστατικὴν ἔδραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξήπλωθη καὶ ἐβύθησε τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὸ κενόν. — Πῆγαντες, Ζητῆ, εἶπε· δὲν θέλω τίποτε· ὅταν θελήσω τὰ σημαῖνα. Δὲν δέχομαι κανένα.

Ἡ θαλαμηπόλος προσεκύνησε καὶ ἀπῆλθεν. Ὅτι ἐβλέπεν ἐνώπιόν τῆς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ οὐνεροπόλος Σουλτάνου, ἦτο πανόραμα ἐκ τῶν θαυμασιωτέρων τῆς φύσεως.

Ἡ οὐνεροπόλος, ἄφροντες τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἀκτίνας ἐπὶ τὸν φεγγαλιῶν νεφῶν, τὰ ὁποῖα ὄψοντο πρὸς βορρᾶν ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αἰθρας τοῦ νότου.

Ὀὐδέποτε βασιλεῦς, τόσον λαμπρὸς καὶ τόσον μέγας, περιεβλεθε δὲ ποσὶν τσοσῶν ὠραίας τὰ νῶτα ἐνός ἐχθροῦ, ὑποχωροῦντος ἐνώπιον του καὶ φεβῶντος!

Ἡ δεισι τοῦ ἡλίου εἰς τὸν Βόσκορον εἶναι ἐν θαύμα τῆς φύσεως, ὡς ἔάν ἦθελε τὴν γλυκεῖαν χάραν τῆς ἀνατολῆς νὰ τὴν στοιχίῃ πλὴν μὴ ὅ,τι ὠραιοτέρων ἔχει ἡ δύσις.

Ὁ οὐρανὸς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην παρουσιάζετο ὡς ἀντίκλιτος τῶν ὠραιοτέρων κήπων τῆς γῆς.

Τὸ ρόδον ἐπὶ τοῦ ἴου! τὸ ἴον ἐπὶ τῆς ροδοδάφνης.

Τὰ στρώματα τῶν χροματισμένων νεφῶν ὀμοιάζον πρὸς διανθῆ στρώματα ἐρωτευμένων νυμφῶν, παρεννοκρονον οὕτως, ὅπως ὕποδεχόμενοι ἐπ' αὐτῶν ἀγαπημένων ποιμένε.

Ὅποιος θέλει νὰ αἰσθανθῆ τί σημαίνει «ἀπεινον χροματος» πρέττει νὰ ἰδῇ τὸν οὐρανὸν ἐκείνην κατὰ τὴν ὄψιν τοῦ ἡλίου.

Ὁὐδαμοῦ ἡ νεφέλη ἐξιδανικνευεῖ τόσον, ὅσον μεταξὺ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς στενῆς ἐκείνης θαλάσσης.

Ὁὐδαμοῦ ἡ θεὰ μίαν πυρκαϊῆς προκαλεῖ τὸσση ἔκτασιν εἰς τὴν ψυχῆν, ὅσον αὐτῆ.

Ἐάν ὁ Νεῶν ἐλξεν ἴδει τὴν οὐράνιον πυρκαϊῆν ἐκείνην, οὐδέποτε θὰ ἐτόλμα νὰ πυρπολήσῃ τὴν Ρώμην, ἀπὸ τὴν ἐνεροσίην πού θὰ τοῦ προκαλεῖ ἡ ἀδύναμία τῆς ἀπομυρῶσεως τῆς.

Καὶ ὁ ἡλίος δὲσι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀλλ' ἡ νύξ ἡ ἐπερομῆς μακροθεν, ἐπὶ πολλῆν ὥραν ἴσταται ἀμφιρόλος, μὴ τολμῶσα νὰ θέξῃ τὸ ἀριστοῦργημα ἐκεῖνο.

Τὸ ἀζόνιον τῆς νυκτὸς χροῦμα, ἀναμυγνόμενον βραδέως μετὰ τὸ ροδίνον, μεταβάλλει βαθμῶν τὴν ἀπόχρωσιν του, συμπλέκεται μετ' αὐτοῦ, μίγνυται καὶ βαθμικῶν λιποψυχῆ εἰς μίαν γομφῆν ἀορίστα φρενικῆν, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τέλος ἀποραφῆ ὁ βορρᾶς...

Ἡ Χαϊδὴν, ἐξηπλωμένη νοηλῶς ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ ἔδρανου, ἠκολούθει φάσιν πρὸς φάσιν τὴν ἐξελίξιν τῆς πυρκαϊῆς ἐκείνης ἥτις ἐγκαταπριζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καὶ ἀνταπεκρίνετο ταυτοχρόνως εἰς τὴν μυστικὴν πυρκαϊᾶν τῆς ψυχῆς τῆς.

Ροδὴν πυρκαϊὰ ἦτο ἐκείνη πού ἐβλεπε ροδὴν ἦτο καὶ ἐκείνη πού ἦσθάνετο. Ἐάν ὁ πόθος τοῦ ἔρωτος ἐξεδηλοῦτο εἰς χροῦμα ποῖον ἄλλο χροῦμα θὰ ἐπροσμάτο πλὴν τοῦ ροδίνου;

Ἄλλ' ὁ οὐρανὸς διὰ τὸ ἀτυχεῖς αὐτὸ πτηρὸν

τοῦ χρυσοῦ κλωβοῦ, ἐπ' ὤρῳσιζε τὴν σκληροτέραν ἀχαριστίαν εἰς μίαν ὑποχρέωσιν ἢ ψυχὴ ἠθάνετο ὀλοκλήρον τὴν πυρκαϊᾶν του· ἐκεῖνος δὲν ἠθάνετο τὴν πυρκαϊᾶν τῆς ψυχῆς! Δ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ"

ΤΟ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΙΣ

Ρέ, πώς κατόντησε ο νόμος το σήμερον ήμεις, όπου να μαςός άγηγαυ και γαν τονε φτίνεις.

Τά άτιποροτες, ποθυμυνα λιγάκι ζαλιωμένος από βρε- δός και δέν είχα γουότο για ταβίρα έφάβησα ίσα για το οαλιόν το Μερουόρη.

Ο ΜΟΝΟΣ ΧΟΡΟΣ ΠΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Η - α - ι - α - ο - ε - υ - ε

Λύσεις, συνοδευόμενοι υπό μονοδράχμαν, γίνονται δεκταί εις τή γραφεία τής "Σφαιρας" μέχρι τής 20ης Οκτωβρίου.

Οι έσωκλιόντες περισσότερα μονοδράχμα λαμβάνουν περισσότερους κλήρους κατά τήν έκτύβειαν προς άπονομήν των βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΛΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ

Πρώτον: Τρία άρωματικά σαπούνια. Δεύτερον: Μία άρωματική κτένα για τά μωλιά.

Τρίτον: Ένα πολύ νόστιμον κομπόγι. Τέταρον: Τρίμησος συνδρομή "Σφαιρας". Πέμπτον: Μία φιάλη κωλώνος.

Έκτον: Το βιβλίον "Έρωτική έπιστολογραφία".

Έβδομον: Ένα κουτί πούδρα. Ογδόον: Δύο μυθ στοργήματα "Ιουδήθ" και "Ηρώ και Λεάνδρος".

Ένατον: Ένα κομμά λουκούμα. Δέκατον: Ένας τούτος "Σφαιρας".

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΩΤ Τ' ΑΡΙΘΜΟΝ 346 ΦΤΑΔΩΤ ΤΗΣ 1975 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Άγαπᾶτε άλλήλους

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

Λύσεις δρθάς, έντος της ταχθείσης προ- θεσμίας, έστειλαν οι έξης:

Ν. Παντελής, Έλένη Καρέτσου (κλήρ. 3), Ν. Νιαβής, Κούλα Κανέλλη, Έλλη Μωσαίδου, Τάκης Κωνσταντινίδου, Ηλίας Πολιτόπουλος, Γιώργος Όρφανόγιαννης, Άντ. Ίατρ. 5, Πάνος Ζερβόπουλος, Γιώργος Ζερβόπουλος (κλήρ. 2), Τασία Άνανατοπούλου (κλήρ. 2), Μαρία Καλογιάννη, Ιωάννης Γκαϊδαζόπουλος (κλήρ. 3), Στέφ. Παπαδόπουλος, Άγγελ. Άθανασιάδης, Ειρήνη Πηγαράκη, Έμμ. Κεφαλάκης, Ιωάν. Θεοδοσιού, Γεωργ. Ροδίτης, Ιωάν. Τριανταφύλου, Γ. Α. Δαμπρινίδης, Γ. Πετρόπουλος (κλήρ. 2), Βασίλ. Γεωργιάδης, Στυλιανός Γιαννοπούλ. (κλήρ. 2), Μαρία Θεοδο. έσκου (κλήρ. 2), Δημήτριος Ά. Βαμβακάς (κλήρ. 5), Αιλή Λαγούτα, Ιωάν. Ίμπροχώρης, Γκευή Μαγιάτι, Σ. Ν. Γεωργιόπουλος, Νικ. Μασούφης, Άθαν. Μπίθας (κλήρ. 2), Δέσποινα Μουδανού, Εύαγ. Παντελίδης (κλήρ. 2), Δημ. Πετιότης, Καλ. Μύγκλη, Ιωάν. Μα- λέρδος, Νικόλ. Τόγκας, Άθ. Μουωνά; (κλήρ. 2), Χρήστος Παπαχρήστου, Ιόσηη Πετραύη, Δούλα Μπουρουν, Δημ. Δεδούσης, Ιωάν. Κ. Φράγκος (κλήρ. 2), Σπύρος Β. Νικολάου (κλήρ. 5), Μυρ. Νικ. Παρτέσης (κλήρ. 4), Άθ. Ροσό- λιμος, Νικόλ. Πυργάκης (κλήρ. 5), Έλένη Φι- λάνδρου, Γεώργιος Σ. Σέρρας (κλήρ. 2), Κων- σταντίνος Σκαντζουράκης (κλήρ. 2), Πυθός Περίχρος, Δέσποινα Μουδανού, Παύλ. Μαρά- τος, Πέτρος Μπεχάσης, Κωνστ. Μαχαίρας, Παναγής Μπεβεγάτος (κλήρ. 2), Τάσος Ίωση- φόπουλος (κλήρ. 2), Εύαγγελος Βαρβακούσης (κλήρ. 2), Κων. Ζησιμόπουλος, Ιωάννης Φα- φούτης (κλήρ. 2), Γ. Ν. Ιωάννου, Έσσα Πα- παδοπούλου, Έλαιοσάβη Δάνη, Μαρία Μιχαλο- πούλου, Έλένη Μιχαλοπούλου (κλήρ. 2), Χρή- στος Παπακωνσταντίνου, Δημήτριος Μιχαλό- πουλος (κλήρ. 2), Άθαν. Κίνιος, Δημήτριος Μενετάκη, Κίρκη (κλήρ. 6), Σπυρίδ. Μυλωνάς, Θερμστ. Πανώρης (κλήρ. 2), Σ. Χριστοφορί- δου, Τάκης Οικονόμου, Έλένη Άντύπα, Έλένη Κεχαρή, Νικόλ. Σάμιος, Χριστίνα Άνωμορίτου (κλήρ. 5), Αδαμαντία Κυριακοπούλου (κλήρ. 2), Jean Coffinas, Βάσσο Καρκοβέλλα, Μαρία Καρχαβέλλα, Τάκης Κοτσιφολόγος, Παύλος Τσελίκας, Δημ. Μαριοτόπουλος, Καίτη Α. Ζη- σοπούλου, Σπυρίδ. Τσαούκας, Γεώργ. Μαυρο- γιάννης, Γεώργ. Πουλλάκης, Ηλ. Κοντόπουλος, (Η συνέχεια των δυομάτων εις τήν 7ην σελίδα)

ΤΑ ΡΑΒΑΖΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΩΣΗΝ

ΤΑΜΙΑΣ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Προδίκου μ' π'λί μ'. Καλλιέργης μ'άν ώρα λιεύτερη ζοτή, παρέσ- σράντα χρόνια οικλιρά κι φυλακή και ύπαν- δρους βίου. Έτούκι τ'ο ρητόν ελει δντας παντρευτήκι ού μα- καρίτζ ού Οδύσο- σέας. Για ζάυτο ιπήρι τούν έμματαΐ του κι ριχτήκι σάν τού καρχαρία στή θάλασσα Γλέπ'ς Ιοκέ- φηκη ού άνδρουπος ότι καλλιέρης ελει νόμης να κ'άν' μι τα κ'άμα τα πέρι με τή γ'νάικα Για τά μη

στά πουλυλογίου, Ιπέρασα προχτές όπ' του ήμπορικó, όπ' λήης μαθές για τά π'ό'ν τ'αμία για τά τσουντάρης κ' Ιόουο σ' τά έυλο- μένα οίκονομικά μ'.

—Ήρθαι, μ' λείει ού έμπορας, για τά πάρ'τι τήν άπάν'σι;

—Μάλιστα, τ' κάνου. Η κυρία όπ' ήρθε τά προχτές ελει γ'νάικα μ' νόμμος κι αντίάν- τλητος.

—Νά τήν χαίρεσαι, μ' κάνει Ικεός. Θάχει φαίνεϊ ανάγκη να δουλέψη κ' ή κυρία σας.

—Ελει να τού ρουτζές; Άμ' για τά μαλλιά μονάχα τ'ς Παρδίκου, όπ' δέν κάθε βδωμάδα κόψου, θέλου ένα π'οίθρομον λιαρά. Άσι όπ' Ιώρα μ' ζήτεις λιάρτα να κ'άνη μ'νικιοτή κι στα μάτια τ'ς. Για ζάυτο άπουφάσιζα νάν τή βάνου να Ιορασή.

—Κι πόσου θέλ'τι; μ' άρτουάει.

—Κάνα χ'λιάρικου.

—Ίψχαρίστου, μ' κάνει. Νά π'ρνάτι κάθε πρώτ' να πέρνει τού χ'λιάρου.

—Μισοί, τ' λείου. Κι πόσο θέτι νάρθη;

—Άς μ'ήν έσθη, μ' κάνει. Δέν χρειάζετι νάν Ιδω.

—Δέν Ιννοού.

—Όχι, όχι. Άς μ'ήν έρχετι ν'έπ. Έγώ θά σάς δινου τού χ'λιάρικου για τó καλό που θά μ'ου κ'άνει να μ'ή τήν άφήσ' κι νάρθη διόλου. Κατέβ'σα τού κ'ιρά' μ' π'ού κ'άνου κ' έσρα. Ελει δηλαδή δικηου ού άνδρουπος. Τέτοιου ζούδιου όπ' ελει καλλιέρης να π'ερώνη τινός πέρι να όε γλέτπ.

Ταύτα κι μένου, γειά σ' κι άντίου μ', Μήτερος Κυουρτζούλος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΝΗ ΤΩΝ ΝΕΟΠΟΙΤΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΝ

Άρχάτατον μήτερον,

Έληψον και τήν τελευταίαν έπιστολήν σας και σάς έχορώσα με μ'αν δραχμήν μεταλλικήν, όπερ έληνομνήσατε να συγκαλλήσατε γραμα- τóσημον και τó επ'άφωσα έγώ, έξ ένεκεν όπου λοχαρούσα να λάβω ειδήσεις σας και ένόμι- ζον ότι ή έπιστολή ελει του Γιώργου, όπου μού κάνει κóλτα και με κερνάει μαστίχα. Άλλά φεύγου!

Όρατα μ'οι περιγράφετε εις τήν έπιστολήν σας ότι θά χωρίσατε με τόν πατήρ μου, όπου ούτός ό σχολαστικός δέν σάς άφίνει να κóψετε τά μαλλιά σας και μ'αράβω, πολύ καλά έκάνετε και σεις και τά εκόψασατε με τó ψελλίδιον όπου κóπτου ά λά γκαρόν τά μαλλιά των γιδέων. Χωρίστε λοιπόν γλήγορης διά να έλ- θετε ένταυθα να ζήσομεν όσπερ πολάκια εις ένα και τó αυτό κ'αβίον.

Σας χωρίετ' άδειαλειπτό; και σάς περιμένω ψυχοραγούσα, ή θυγάτηρ σας Βέττα

1ον

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ ΠΑΝΤΟΦΛΑΣ

2ον

ΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ

Η δύο αυτές θανμάδες και ξεκα- ριδιεύεις κωμωδίες του Παζάλη σ'ελέ- λονται εις όποιον έμβόδη και διά τά δύο τεύχη δραχ. 4. Παραγγέλλαι εις τά γραφεία της "Σφαιρας".

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΣΙΑΝ ΜΟΝΟΝ

Συνορήσεις, περικαλώ, κ'υμοιούτακιοι κύριοι και κοφωμαλούσ'αι κυρίαί, εις τόν φακόν τού Έλληνοπροποδού και Έθνο- νοκτόνου πανοραμάτου μου, όπερ τά γλέπετε δια ήλιου σκοτεινότερον, τó όποιο μία δραχμίσαν μόνον έχει και τί περιγράφει με μ'ιαν δραχμή; Τήν τούσαν ή τά έμποροραπτικά;

Ένταυθα τó λοιπόν γλέ- πετε τούς κερσίους πλερε- ζούσιους όπου συνοκ'παν- ται να συνέλθουν εις ά λο- τινά τόπον, άπαξ και διε- λύθη ή Βουλή Συμφανού τó λοιπόν άπαντες να συ- νέλθουν εις τήν οίθουσαν τού Κεντρικού Τα- μείου, ούχι ίνα μιανθόσιν άλλ' ίνα φάγοσιν έσται και ένα άκόμη μισθόν.

Παραπλεύρος γλέπετε και τενωόσατε, περι- καλώ τά έμπρόσθια πόδια σας διά να παρατη- ρήσετε καλώς, μ'αν συζυγον θηλυκήν, όπερ εις 72 έτών ύπερβαλον αίτησιν διαζυγίου εις τó Πρωτοδικείο, τó όποιον διά να ποτή διαζέ- νην μία ομοουλοική σύμφια σημαίνει ότι τού συζύγου τó λέει άκόμη ή καρδόλου και ή δική της δέν τó λέει.

Ο Φαραός

Ρέ δεδποιγίς, τί μ'οικ'οίς τά μαλ- λιά όου ά λά γκαρόνα και μ'ας παραδ'ταιεις τήν Παπίσδα Ιωά ναζ Μ' αυτά, ρέ, θά ξεγελάσθης τούς άν- τρας; Ά θές να όε δέβονται και να δέ χ'τιμ'νε ούζοι, διάβαζε κάθε Κυ- ριακή τó "Βλάμη". Είπα.

Έκδίδεται τήνΚαριακήν 18 Οκτω- βρίου.

ΒΑΔΙΖΕΤΕ ΔΕΞΙΑ ΓΙΑΤΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΒΑΔΙΖΕΙ Ο "ΒΛΑΜΗΣ"

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΛΟ ΜΕΓΚΛΑ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟ. — ΑΠΟ ΤΗΣ 18^{ης} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΛΟ ΜΕΓΚΛΑ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟ. — ΑΠΟ ΤΗΣ 18^{ης} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια εκ τού προηγουμένου)

Έπει τέλους ή Σταματίνα και ή μαστιχού έφάνησαν συμφωνήσασαι, γαιτίο ή δευτέρα έκαυε μορφασμούς γυναικούς, ή όποία έπραξε καί τι χωρίς να τó θέλη, από ύπερβολικήν κλωσότην.

Η μαστιχού άπεκακρύνθη μετά τούτο, των άγιοισαίδων επαναλαβανόντων έμπ'ικτικώς τήν συστήν φωνήν της, ή όποία τώρα έφερε περισσότερον:

—Μαστίχα καλή, μαστίχα!

Η δέ Σταματίνα έπέστρεψε και κούπτοσα καί εις τó θυλάκιον τής εσθής της, άνέβη εις τó οίκομά της.

Τώρα τó βλέμμα των γειτονισών έξέφρασεν άπορίαν.

Τό πρόσωπον τής κινρίνης γειτονίσσης δέν έφαίνετο κατηφές, ός ίσως άνέμενον.

Άλλ' ή γυναικείος έγκέφαλος εις τοιαυτα ζητήματα έχει δευτάτην αντίληψιν και ή άπο- ρία των δέν διή κωσεν έτι πολύ.

Και άπεσούθησαν, άφού άνεκλήθησαν τούς άμους, ός θέλοσαι να έπουν:

—Τί μάς μέλει; Κατά διαβόλου!

Άλλ' όσα και άν ήθελον να κρύψωσαν άπ' άλλήλων τούς τελευταίους διαλογισμούς των, δέν ήδυνήθησαν νάντιώσων εις τούς νυνμύς τής γλωσσολογίας και τής περιεργείας. Καί μετ' ολίγον εθεάθησαν κρυφολοούσαι ζωηφές εις τó βάθος τής αήλης και ριπτου- σαι λοξά βλέμματα εις τήν κατοικίαν τού ύπο- δηματοποιού.

—Μά τί γίνεται πάνω; ειπεν έπί τέλους μία έξ αυτών. Η Έθνιακή δέν άκούεσαι.

—Μήπως άκούεσαι αυτό τó κακόμοιρο τó κορίτσι σου; ειπεν ή νεώτερα, ή τις πάντοτε διεκείκο συμπαιθώς προς τήν Μαριώραν, μόνον διότι ίσως δέν έχωντες περισσότερον τήν άλ- λην, τήν Σταματίνα.

—Άμ' σοσ είναι δά κι' αυτή μία! ειπεν ή γραιία ή όποία εις μάτην έιχε προσπαθήσει να τοποθετήη εσε κανένα τιμο μέρος τήν "έά- νουδα. Τί κόλλησε, σάν γραμματίσθημον, στέ ένο σπ'ι και γίνεται καθήμενον σκάνδαλο.

—Και τί θά φέρη άκόμη! ειπεν ή τρίτη με ήθος άνθρώπου μεγάλα δεινά προτινίζο- μένου. Έχάθησαν τά σπ'ια να κ'ήν να δου- λέψη; Έγώ να σάς π'ο—ό Θεός να με συγχο- ρήσει—άρχισα να πιστεύω, πώς ειν' άλλήθεια αυτά που λέει ή Σταματίνα.

—Θέλει και ρώτημα; ειπεν ή γραιία. Τό πράγμα είναι φός φαρεός. Τά ταίριασε με τόν τσαγκάρι και τώρα κυτάζουσιν πός να βγάλουν από τή μέση τή Σταματίνα. Σου είναι αυτή μία παμπονήρη! Και ειπες με τó μυαλό της; τί ανάγκη να πάω γ'ω να δουλέσω να βασανίζωμαι; Δέν χωρίζω τόν τσαγκάρι από τήν γυναικά του να τόν πάρω γ'ω; Είναι και μορφοκαμ'ιμή...

—Όχι δά και τόσο, ειπεν ή νεώτερα με μορφοσών διαστρέψαντα τó πρόσωπόν της, ός δάν κ'τιπένη καί τι ζυόν δ'ι δυσάρεστον. "Υστερα από ολίγα χρόνια να ήδη πάς θά γείνη. Δέν θά πιάνης χουσό μ'ήλο από τó χέρι της. Ειν' άπ' αυτές τής άμορφές που δέν δια- τροφόνται.

Η νεώτερα των τριών γυναικών, τεσσαρα- κοντούτες περίπου χήρα, ός τούλάριστον έλεγε, διότι ούδεις άγ'ωρίζε τó περσλθόν της, περί τού όποιο άφηγείτο μεθόδη πράγματα, ειπεν αξιόσας άκόμη, κι' ό δέν ύπερες νάποκαλήση της άλλην άφαιαν ένόπιόν της. Και διά τούτο οι λόγος τής γραιίας και τις οίδε ποίαι άλλα σκέψεις τήν έκαξαν άμέσως εις τó έχθρικόν στρατόπεδον.

Και μετ' ολίγον ήρχισα να έκτοξεύη και αυτή τó βέλη της κατά τής δ.στυχοδς νεάνιδος, ήτις ούδέναι εις της περάζει.

Άλλά τά κυκολογηματα των γυναιών διε- κοψε τó άκουσμα συνδιαλέσεως έχομ'ινης εκ τής κατοικίας τού ύποδηματοποιού.

Η Σταματίνα όμ'ιλε ήρωμάτα μετά τής; Μαριώρας

Και ή φωνή της μάλιστα εις τόνον σχεδόν φιλοσοφώγον.

Πός αυτό τó θαύμα; Η Μαριώρα έκλειεν επάνω έπαρηγόρητα, κατασφαιμένη τήν μοιάν της, και εν τή απελ- πισία της έσκέπτετο διά δωση τέλος εις τήν ζωήν της, ή όποία όχι μόνον δι' αυτήν ήτο βσανος, άλλα και εις άλλους έγινετο άφορηή έρδωον και στενοχωριών.

Όταν δέ ή Σταματίνα άνέβη, έπλησίασε και τής ειπες με φωνήν άποφασιστικήν:

—Νά με συμπαιθές, κυρά Σταματική, για τó κακό που σουζω κάμει, χωρίς να τó θέλω. Έγώ δέ θέλω να δίδω βάρος εις κανένα και γι' αυτό έφυγα και χθές, μά ή τύχη μου είναι κακή κι' άνοποδη. Άλλά πάλι δέν θάροχόμουνα πίσω να όσας παραβάρησω, άν δέν μουλεγεν ή Μαστροκωνσταντής ότι σήμερο, έξω από θά νατο, θαθηρ σπ'ι να με βάλη. Έσθη δέν ευρη ήμος, έγώ θά φύγω σήμερο κι' ότι θέλει ό Θεός άς με κάρη.

Παροδόσες δέ ή Σταματίνα ού μόνον δέν τήν δικόσηεν εσθύ; εις τās πρώτας λέξεις, ός έφρατες πάντοτε, άλλα και τήν ήρωσάστη σχε- δόν ευμενώς, καιτοι οι μη τούμωντες; να προ- στατευσωσι τήν νεάνδα οφθαλμοί της διετή- ρουν τήν άγρίαν αυτών λαμψιν.

—Πολλά μούχες κωμωμένα, άπήνησεν, άλλ' άς π'νω, έγώ δέν είμαι κακή. Και δέν με μέλει, μένει κι' άπόψε, άλλ' αύριο να φύγη; να πάγη ή φρονία που μετ'ιζε στέ σπ'ι μου.

—Όχι, θα φύγω άπόψε, κοκκίνα Σταμα- τική, μόνον περιμένω τó Μαστροκωνσταντή να δώ εινα θά μ'ό π'η.

Άλλ' ό Μαστροκωνσταντής δέν έπέστρεψε τήν ρεσημβρίαν, επανήλθε δέ άργά, κατά τήν έβδόμη μόλις ώραν, άγριος και συννεφωμέ- νος, ός ειπεν άναχωρήσει.

Η Σταματίνα έφάνη και πάλιν ταπεινή, ός ληρομνήσασα πάντα τα γενόμενα και έτοιμή να τραπή ειρηνηκήν δδόν.

ΤΙ ΨΙΓΥΡΙΖΕΙ Ο ΕΡΩΣ

Πάω κοντά—στην άνακη Μπε- [μετέκα,

της λέω σ' αυτι λόγια τρελλά και της σηκώνω τά μυαλά και παίνας πέρισε δέκα ή άνακη Μπεπέτα και γίνεται γυναικα ή άνακη Μπεπέτα...

Σάν τραγουδᾷ— τρελλά, [γονται κι' οι γέροι, κι' αν ειν' κανένας ραμολί παίρνει κι' αυτος φρονία [πολλή, και μ'όλο που δέν έξερει πός θα τα καταφέρει, γυρνεί ναβρη ταίρι με τó γαρδι στο χέρι... Πάω κοντά—σε μά γερνά [χοιροέλλα

στ' αυτι της γλυκοτραγουδᾷ και μα από κει και μα [από δω

της ερχεται σαν τρέλλα, παίρνει μπογιές, πι- [νέλα, γίνεται άκουαρέλλα και λέει, έλα έλα... Λέω κοντά—στο ά- [βγαλο παλληκιάρι

ενα τραγουδι μου γλυ- [κό,

κι' αυτ'όταν νοιάθη θηλυκό με γλώνα και με χαρά, σπαράζει σαν τó ψάρι και πάει μεζέ να πάρη τó άθωο παλληκιάρι...

Σάν τραγουδᾷ—στην τί- [μια παντρεμένη, παιδιά και σπ'ιτε λημο- [νει, τον άντρα της περιφρο- [νει, κρυφά άπ' τó σπ'ιτε βγαί- [νει και σ' άλλονη πηγαίνει, που κ'άνου τήν προσμένει ή τιμια παντρεμένη...

Πάω κοντά—στο γάτο με παιγνίδια μέισα σ' αυτι τον γαργαλώ και τον ξυπνάω σαν τρελλό, τον ζώνουνα τó φιδία και πάει στα κεραμίδια κι' αρχίζει τά παιγνίδια ψηλά στα κεραμίδια...

Πολύτιος Δημητρακόπουλος

Όποδηματοποιός όμως παρμένειν άκαμπτός. —Τί σοσ είπα, μαρη στρίγγλα, τó π'ρω; άνεφώνησε. Νά χαθής άπ' έδώ άμέσως, άμέ- σως να μη όε βλέπω!

Και άρπάσας αυτήν από τόν βραχιόνα τήν έτίναξεν εις τó άκρον τού δωματίου, όπου έπε- σεν ός σωρές όσταιν.

Η Μαριώρα όμωρης μεταξυ αυτών, Ικε- τεύουσα τόν ύποδηματοποιόν:

—Μαστροκωνσταντή, η χαρής τά παιδάκια σου!. Τι σοσ κάνει; Δέν είναι κακή...

Άλλ' ή ύποδηματοποιός άποθήσας ήρέμα τήν ιεάνουδα:

—Τήν έξρω έγώ, ειπες, καλλιτέρα από σένα, που με βασανίζει τώρα έκα χρόνια.

Έπειτα δέ πλησίασε τήν έει κατά γής σύ- ζυγόν του:

—Νά γκρομοτσοκισθής άπ' έδώ, βρώμα, τής ειπες, γιατί θά όε πετάξω από τó παρά- θυρο! Νά π'ες στή μάνα σου τή μάγισσα!

—Θά φύγω, Κωνσταντή, μόνον μη με κτυ- πές, ειπεν ή Σταματίνα με φωνήν λαυτερικήν και ταπεινήν μέτρος. Άν δέν λυπόσαι μένα που σουκάμα τó μεγάλα κακά, λυπήσου τά παιδιά μου, που δέν σουκάμαν τίποτε.

Και ός διά να ενισχύση τήν ύδωλτων άγό- ρευσίν της, έφανήσθη τήν σιγμήν εκείνην τó μεγαλήτερον τέκνον αυτών, δέ τó αλίονον κομμάτι τού ψωμιού εις τήν χείρα, με τήν αλίονον ύνρασαν εις τ.ν μύστην κι' ουμενα- ζεύθη πλησιόν τής μητρός του, ός θέλον να τήν προστατεύση.

Ο ύποδηματοποιός ήσθάνθη χαμπομένη τήν όρηγν του, άλλα, καταβαλών προσπα- θεϊαν, ειπες:

—Μετά μία ώρα να μ'ην είσαι δ'ω. Άκούε; Γιατι θά φύγης με άσχημο τρόπο. Έμεις δέ μοροούμε πια να ζήσομε μαζί.

Η Σταματίνα ήρωσάστη έπιπότος, ετόναξεν, ός άναξιοκαθούσα γυνή, και εισηλήεν εις τόν θάλαμον, όδήησασα τήν θύραν κατόπι.

Ο δέ Κωνσταντής έρροφθη έπί τού άνοκλίν- τρου και στριξές τó μέτωπον έπί τής χειρός του έβουήσθη εις μούρας σκέψεις.

Καιτοι δέ ίσως τó μέγιστον μέρος των σκέ- ψων του άπησχόλει ή Μαριώρα, έληρομνήσεν έντελώς τήν παρουσίαν αυτής, ή όποία ίστατο εις μ'ιαν γωνίαν, ός θέλουσα να έξελαιφθη εν τή σιγή.

Ας εκινήθη διά να πλησίαση και διηλήση προς τόν ύποδηματοποιόν, άλλ' άτόλμητα τις, είσθημά τι, μετέχον φόβου και αιδούς, τήν άνεκαί'ιεν.

Άλλ' ήτο άδύνατον να μείνη πλέον εις τó σπ'ιτε εκείνο. Άφού μάλιστα ή ύποδηματοποιός άπέπευτε τήν γυναικά του, πός ήδύνατο να παρμένει αυτή εις τó σπ'ιτε του;

Η παρθενική της αιδημοσύνη τήν ήμποδίσε να παρατεινή παρτερόσ πως σκέψεις της. Η ιδέα δέ δει μετ' ολίγον θα έπα'ρχετο ή Στα- ματίνα, τής έδωκε τó θάρρος να πληρώση και να ειπη προς τόν ύποδηματοποιόν με φωνήν μόλις άκουσθείσασιν:

—Μαστροκωνσταντή, έγώ θά φύγω.

Ο ύποδηματοποιός άνεπ'νάχη ως άφωπνι- σθείς και τήν προσέβλεπεν άπορόων, ός έάν ειχε ληρομνήσει τήν προνήγν του ύπόσχεσιν.

—Νά φύγης!.. Και πού θά πάς; —Έξέρω κ' έγώ;.. Δέ μούδες... ότι... —Ναι, σούπαι... άλλα... μένει κι' άπόψε...

Τώρα ή λεγόμενη θά φύγη...

Άκουόσασα ή Μαριώρα τούς λόγους τούτους και διδοούσα καί τι δειλόν και άναποφίστουσ ύποτρέμον εις τó βάθος των οφθαλμών του, κατελήφθη υπό αληθούς τρόμου, ός έάν ήκουε λόγους άθεμίτους, και έν ταραχή διηυθύ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣ

Του ΔΑΔΕ. ΔΟΤΜΑ (παροδ)

— Ένα όρατον τριαντάφυλλον, κύριε; Μόνον διά να άκούη αυτό ο Παύλ. Ρανδάλ ηρχετο καθ' έκαστην έσπεραν και έκάθητο εις την αλήτην του κωφενείου, άδόφορος εις τόν θορυβόν των βομβοώντων ως μέλισσαι γύρω του θανάτων.

— Ένα όρατον τριαντάφυλλον. Ένα όρατον γαρύφαλλον, κύριε; .. Είς το άκουμα της φωνής ανής άνεσχιζομένη ο Παύλος. Είχεν έλθει πάλιν ή μικρά άνθροπίσ.

— Έτο ένα κοριτσάκι δώδεκα έτών περίπου με μόλις διαγραφόμενα χαρακτηριστικά, έν τουτους όμως κομψή, έκ της λεπτότητος τών όποιών εκρινέ τις ότι ή μικρά θα ελεγε καταγογγή, μη συμφωνούσαν με την δυστυχή κατάστασιν της.

— Περιεπαιτεί άργά, σεμνή και γαρίεσσα, προσφέρουσα εις τούς θαμώνας τά όλίγια άνθη του πανερίου της.

— Και πού ένός μηνός, έκλυσθείς έκ της νοητείας της νεότητος της, ο Ρανδάλ, προσβληθείς υπό μιάς άνέξηγητη έντυπώσεως, ηρχετο να την άκούη, να την βλέπη, να άγοραζή καί από αυτήν.

— Πρό δύο έτών είχε χάσει ταύτοχρόνως μίαν θελακτικήν σύζυγον και μίαν άξιολάτρευτον κόρην έξ έτών. Και τό βοφερόν αυτό πλήγμα του ελχν ν ανοίξει βαθειαν πληγήν ευρέθη αποτόμως άνευ οικογενείας, άνευ έλλίδων, άνευ άγάπης, άνευ σκοπού.

— Έάν δεν ήσαν αι άσχολίες μιάς ένδιαφερούσης βιομηχανικής ύπόθεσεως, ή ύπαρξις του θα καθήγατα άναρηγορητος χηρεία.

— Έν τούτους ή μελαγχολία του ήλαττούτο, άφ' ότου επήγαυε και έβλεπε τό παιδιον αυτό, όπεο, πράγμα παράδοξον, ώμοιάζε της προσφιλούς άποδιώσεως κόρης του. Ήδη, οτε έλευκανθη ή κόρη του, οτε όλοι οι προσφιλείς του ελχον άποθάνει, ή μικρά άνθροπίσ ήτο τό μόνον όν, όπερ τό συνυπόδεον έκ νέου προς τόν κόσμον.

— Πολλάς φορές ελεγε δοκιμάσει να την έρωτήση να μαθή την καταγογγή της, την διαμονήν τη, άλλα έκείνη ύπέφευγε ταραγμένη, με μόνον έν γλυκύ εχχαριστώ διά τά άνθη που ήγόραζεν.

— Ένα όρατον τριαντάφυλλον, κύριε; επανέλαβεν αυτή, μειδιώσα.

— Μάλιστα, μάλιστα, εκάμεν ούτος, ένψ τό βλέμμα του έρωτιζετο ύτό μ άς ένδομήχου χάσας. Και λομβάνων μίαν άνθροδόμηνη της έθεσε εις την χείρα έν τάληρον.

— Πώς όνομάζεται; την ήρώτησε μετά γλυκύτητος.

— Βιολέττα, άπήνητηεν αυτή, άποσείρουσα την χείρα της. Εχχαριστώ, κύριε, εχχαριστώ, άνεφώνησε πλήρης χαράς και άπομακρόνθη καταπόφρυκος.

— Και ένψ ούτος εύτυχής άνέπνευε τό άρωμα τών ρόδων, αυτή έξήρχετο ερέχουσα προς τόν δρόμον.

— Δέν έχω γονείς. — Άλλά πού μένεις λοιπόν; — Στό σπίτι τών άνθρώπων που με βοήξαν. — Όταν δέν τούς πηγαίνω πολλά λεπτα με δέρονυν. Πολλές φορές έκπέθηκα να φύγω. Άλλά δέν έχω κανένα στόν κόσμο και είμαι τόσο μικρή. Μένω διά να τρώγω και να κοιμάμαι.

— Πωχό παιδί, ειπεν ο Ρανδάλ. — Η μικρά άνθροπίσ, με δεδεμένον τό μέτωπον, ειχεν άναλοθη και έσηκώθη. — Τώρα ούς εύχαριστώ, κυριε, φεύγω, γιατί πρέπει να πωλήσω τά άνθη μου.

— Μή φευγής, της ειπε με τρυφεράν φωνήν. Είσαι πληγωμένη περ ει να φρονείσω διά σε' έλα μαζί μου.

— Άλλά πρέπει να γυρίσω σπίτι, θα με δειρουνη! — Δέν θα ξαναπιάς ποτέ παιδί, άν θέλης. — Έχεις έμπιστοσύνην εις μένα; — Τόν έκύταξε παραιτερούμενος εις τούς όφθαλμούς κατ' άρχας, κατόν έν άπό κεφαλής μέχρι ποδών, διατάχουσα, φοβουμένη, κινουμένη ίσως έξ έμφύτου σεμνότητος.

— Λοιπόν θέλεις να είμαι ο μεγάλος σου φίλος; — Έ καλά! μάλιστα. Δέν είσαστε σεις κακός. — Λοιπόν έλα.

— Την άνερίβασεν εις μίαν άμαξαν και την ώδήγησεν εις την οικίαν του. Την έπομένην ή Βιολέττα προσεβλήθη από έγκεφαλικόν πυρετόν ο Ρανδάλ έκάλισε τότε τόν ιατρόν του και δέν άπεμακρόντετο τό προσεφαλαίωο της.

— Κατά τάς μακράς ώρας της άγρυπνίας του, τάς ώρας της πληκτικής σιωπής, καθ' ής δέν ήκούετο παρα μόνον ή βροχία άναπνοή της άσθενούς, οί μακρόν άνάμνησις άνέσταν έμπρός του. Μίαν έσπεραν ήνωρθώθη αποτόμως εν καρδίαν κάλλουσαν έκ συγκινήσεως. Η Βιολέττα, εις τό παραλήρημα του πυρετού της, έπρόφερε λέξεις άνευ συνεχείας, άλλ' οί όποιαι δι' αυτόν ήταν άποκαλυψίς πλήρης του παρελθόντος της.

— Παύλε... Πατέρα... Παύλε... Λαντζ... μανά Λουτζ... μανά... — Ήσαν ακριβώς δώδεκα έτη από τότε. Ρό έργοστάσιόν του ήτο εις τό Λαντζ και εις την μικράν ταύτην κωμόπολιν ειχεν άγαπήσει μίαν θελακτικήν κόρην, ήτις παραφόρος κυριε-θειάσα υπό του ερωτός του ελεγε θυσιάσει τό πάν εις αυτόν και τό πάλν του ελεγε δώσα. Έκ της ένόσως ταύτης έν παιδιον έγεννήθη, τό όποτον έδωκαν εις μίαν τροφόν. Η μήτηρ απέθανε και τό ειδύλλιον έτελειωσεν αποτόμως.

— Ο Ρανδάλ, ύποχρονόμενος να άξειδεύη επί μακρόν χάριν τών εργασιών του, έν εύμε πλέον τό παιδιον κατά την έπιστροφήν του. Η τροφός ειχεν εγκαταλείψει τό χωριον, χωρίς να ειπή πού επήγαυε. Και αυτός αδιάφορος, ως τσοοι άνθρωποι της ήλικίας του, ελεγε διατρέχει την άνανάστην να εγκαταλείψη δις τό περρωμένον, τό συνήθος σκληρόν, τόν καρπόν του πρώτου του ερωτός. Κατοπιν ή μεταφορά του έργοστασίου του πληρόν τών Παρισίων, ο γάμος του τέλος, ή πληθώρα τών οικογενειακών δισκεδάσεων, πάντα ταυτα δλίγον κατ' όλίγον ελχον ύφάνει επί του παρελθόντος ένα πέπλον λήθης. Και ίδου ότι σύμφορον ή τύχη, ίσως ή Θεία Πρόνοια, έθεσεν εις τόν δρόμον του τό παιδιον αυτό, τό όποτον ήδύνατο, ως ακτινοβόλος αήνη, να διαλύση, την νύκτα της θλιψεως και της μονώσεώς του.

— Κάν ή Βιολέττα ήτο πράγματι ή κόρη της Λουτζας, ή κόρη του! — Έδιδασκίσεως τάς φροντίδας, άλαμένον την άνάγκωσιν μετ' άνυπομονηρίας. — Όταν τέλος ή μικρά άνέρρωσε, την ήρώτησε μετά προσφιλείας, διά να μη πληγώση την λεπτήν της ψυχήν, ήτις ελεγε μένει άγνή έν μέση τών διεφθαρμένων μεταξύ τών όπω αν ειχεν άνατραφή. Τό παιδιον, παρορμηθέν υπό της εύγνωμοσύνης, ειπε πάν ότι, έγνωρίζε.

— Μάλιστα, μεγάλας μου φίλε, ή τροφός μου με έβεβαίωσε δις οί πατήρ μου ήταν ώραίος κύριος, πλούσιος και κατοικοέσος στό Λαντζ. — Ηγάπα πολύ τη μαμά Λουτζα, άλλ' εκείνη απέθανε και ο πατήρ μου επήγε ταξείδι.

— Τότε με όνόμαζαν Ρενέ. — Ρενέ, ειπες; Ρενέ! έψήθησε διά μιας φρονής νιγομένης έκ συγκινήσεως. — Μάλιστα ή τροφός μου όνομάζετο Έλλη. Άφ' ότου πωλό άνθη με φωνίζου Βιολέτταν.

— Και ύστερα; λέγει ήρώτησεν ο κύριος Ρανδάλ, άπλήτοτα. — Έ, λοιπόν, ή τροφός μου έφυγε από τό χωριό μας και έδώ στό Παρίσι απέθανε και με άφησε κατόμνη Κανίς δέν με ήθελεν ήμην έξ έτών. Τότε έγύρισα στους δρόμους χωρίς να ξέρω πού πηγαίνω. Ένα βράδυ ή πείνα με έτενοχώρησε, έπεσα στό δρόμο από εξάντλησιν... και δέν έβούρω πού τίποτε.

— Και οί άνθρώποι πού σε ελχαν σπίτι των; — Μου έδιναν να τρώγω, καθώς και σε τρία άλλα κορίτσια και μά; έστελλαν να πολωμέν άνθη. Είμεθα όλοι πολύ δυστυχείς. Δέν θέλω να γυρίσω πού έκεί!

— Μή φοβήσαι τίποτε, άγαπητή μου! Δέν θα σε άφήσω ποτέ άπό κόνα μου. — Λοιπόν φίλησε με, θέλω να είμαι βεβαίωτέρα. — Άγαπητή μικρούλα! Κοί ο Ρανδάλ συγκινήθηκες έκψε και έθηκεν έν παρατεταμένον φίλημα εις τό μέτωπον του παιδιού. Κατόπιν κ' εταξων αυτήν κατ' εθείαν εις τούς όφθαλμούς, ως δια να άναγνώση εις τό βάθος της μικρός της ψυχής, ήρωτησε: — Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

— Θα τόν ήγάπας περισσότερο έμού; — Θα ούς άγαπούσα τό ήνω. — Λοιπόν έγώ είμαι ο πατέρας σου, άγαπημένη μου Ρενέ. Έγώ, ο σατήρ σου. Έλα άγαπητή μου! Είσαι ή κόρη μου! ή κόρη μου, άκούεις; Ταύτοχρόνως την έθλιβε π' εραφώρος επί του στήθους του κατατρώγων αυτήν με τά φιλήματά του. — Α! Μπαμπά μου! έρόναξε ή Ρενέ, χύνοσα δάκρυα χαράς.

— Μή φοβήσαι τίποτε, άγαπητή μου! Δέν θα σε άφήσω ποτέ άπό κόνα μου. — Λοιπόν φίλησε με, θέλω να είμαι βεβαίωτέρα. — Άγαπητή μικρούλα! Κοί ο Ρανδάλ συγκινήθηκες έκψε και έθηκεν έν παρατεταμένον φίλημα εις τό μέτωπον του παιδιού. Κατόπιν κ' εταξων αυτήν κατ' εθείαν εις τούς όφθαλμούς, ως δια να άναγνώση εις τό βάθος της μικρός της ψυχής, ήρωτησε: — Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

— Θα τόν ήγάπας περισσότερο έμού; — Θα ούς άγαπούσα τό ήνω. — Λοιπόν έγώ είμαι ο πατέρας σου, άγαπημένη μου Ρενέ. Έγώ, ο σατήρ σου. Έλα άγαπητή μου! Είσαι ή κόρη μου! ή κόρη μου, άκούεις; Ταύτοχρόνως την έθλιβε π' εραφώρος επί του στήθους του κατατρώγων αυτήν με τά φιλήματά του. — Α! Μπαμπά μου! έρόναξε ή Ρενέ, χύνοσα δάκρυα χαράς.

— Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

— Θα τόν ήγάπας περισσότερο έμού; — Θα ούς άγαπούσα τό ήνω. — Λοιπόν έγώ είμαι ο πατέρας σου, άγαπημένη μου Ρενέ. Έγώ, ο σατήρ σου. Έλα άγαπητή μου! Είσαι ή κόρη μου! ή κόρη μου, άκούεις; Ταύτοχρόνως την έθλιβε π' εραφώρος επί του στήθους του κατατρώγων αυτήν με τά φιλήματά του. — Α! Μπαμπά μου! έρόναξε ή Ρενέ, χύνοσα δάκρυα χαράς.

— Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

— Θα τόν ήγάπας περισσότερο έμού; — Θα ούς άγαπούσα τό ήνω. — Λοιπόν έγώ είμαι ο πατέρας σου, άγαπημένη μου Ρενέ. Έγώ, ο σατήρ σου. Έλα άγαπητή μου! Είσαι ή κόρη μου! ή κόρη μου, άκούεις; Ταύτοχρόνως την έθλιβε π' εραφώρος επί του στήθους του κατατρώγων αυτήν με τά φιλήματά του. — Α! Μπαμπά μου! έρόναξε ή Ρενέ, χύνοσα δάκρυα χαράς.

— Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

— Θα τόν ήγάπας περισσότερο έμού; — Θα ούς άγαπούσα τό ήνω. — Λοιπόν έγώ είμαι ο πατέρας σου, άγαπημένη μου Ρενέ. Έγώ, ο σατήρ σου. Έλα άγαπητή μου! Είσαι ή κόρη μου! ή κόρη μου, άκούεις; Ταύτοχρόνως την έθλιβε π' εραφώρος επί του στήθους του κατατρώγων αυτήν με τά φιλήματά του. — Α! Μπαμπά μου! έρόναξε ή Ρενέ, χύνοσα δάκρυα χαράς.

— Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

— Θα τόν ήγάπας περισσότερο έμού; — Θα ούς άγαπούσα τό ήνω. — Λοιπόν έγώ είμαι ο πατέρας σου, άγαπημένη μου Ρενέ. Έγώ, ο σατήρ σου. Έλα άγαπητή μου! Είσαι ή κόρη μου! ή κόρη μου, άκούεις; Ταύτοχρόνως την έθλιβε π' εραφώρος επί του στήθους του κατατρώγων αυτήν με τά φιλήματά του. — Α! Μπαμπά μου! έρόναξε ή Ρενέ, χύνοσα δάκρυα χαράς.

— Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

— Θα τόν ήγάπας περισσότερο έμού; — Θα ούς άγαπούσα τό ήνω. — Λοιπόν έγώ είμαι ο πατέρας σου, άγαπημένη μου Ρενέ. Έγώ, ο σατήρ σου. Έλα άγαπητή μου! Είσαι ή κόρη μου! ή κόρη μου, άκούεις; Ταύτοχρόνως την έθλιβε π' εραφώρος επί του στήθους του κατατρώγων αυτήν με τά φιλήματά του. — Α! Μπαμπά μου! έρόναξε ή Ρενέ, χύνοσα δάκρυα χαράς.

— Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

— Θα τόν ήγάπας περισσότερο έμού; — Θα ούς άγαπούσα τό ήνω. — Λοιπόν έγώ είμαι ο πατέρας σου, άγαπημένη μου Ρενέ. Έγώ, ο σατήρ σου. Έλα άγαπητή μου! Είσαι ή κόρη μου! ή κόρη μου, άκούεις; Ταύτοχρόνως την έθλιβε π' εραφώρος επί του στήθους του κατατρώγων αυτήν με τά φιλήματά του. — Α! Μπαμπά μου! έρόναξε ή Ρενέ, χύνοσα δάκρυα χαράς.

— Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

— Θα τόν ήγάπας περισσότερο έμού; — Θα ούς άγαπούσα τό ήνω. — Λοιπόν έγώ είμαι ο πατέρας σου, άγαπημένη μου Ρενέ. Έγώ, ο σατήρ σου. Έλα άγαπητή μου! Είσαι ή κόρη μου! ή κόρη μου, άκούεις; Ταύτοχρόνως την έθλιβε π' εραφώρος επί του στήθους του κατατρώγων αυτήν με τά φιλήματά του. — Α! Μπαμπά μου! έρόναξε ή Ρενέ, χύνοσα δάκρυα χαράς.

— Θα ήθελες να είσαι ή μικρά μου κόρη; — Οί! μάλιστα! μάλιστα! μεγάλε φίλε. Μόνον θα ήθελε δμως να εθρίσκαι τόν άληθινόν μου πατέρα.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η λέξις 80 λεπτά

Θεσσαλονικεύς, χημικός διπλωματούχος Αθηνών, διδάκτωρ Πανεπιστημίου Βερολίνου, 27 έτών, ύγιεινότερος, καλός χαρα τής, επανερχόμενος μετά έξάμηνον εις Ελλάδα, ζητεί άλληλογραφίαν με Δεσποινίδος καλών οικογενειών με σκοπόν γάμου. Όροι: Αποφρακτος τουλάχιστον Σχολαρχείος, κάτοχος μιάς ζένης γλώσσης, καλή νοικοκυριά, ήσυχος χαρακτήρ, Πάνο, 18-27 έτών, άρκε ά εύπαρουσίαστος, όμι ιδεολόγος άλλα πρακτική Μετά την πρώτην έπιστολήν άποστέλλεται φωτογραφία, βιογραφία ως και πάσα άλλη ένδιαφερούσα πληροφορία την όποιαν θα έπεθύμη ή γραφουσα. Αι άνευ άποτελέσματος έπιστολαί επιστοτέρονται άμέσως. Εύποσδεκτος σχετική άλληλογραφία γονέων ή κηδεμόνων, έπιστολαί προσηνη τωών προορίζωντά κάλαστον άρχήσαν. Έπιστολαί μετά φωτογραφίας και έκτενοūs βιογραφίας, όρος άπορατητος ύπό την διεύθυνση Harrn Oberloster, H Vollmer Gerhards-trasse, Berlin, N. W. 52.

Άλληλογραφία με όμορφες Άτιθίδες Μ. Γιώσσης. Ρ. Γ., Αθήνα. — Νεαρό προσφιγούπολο, άνευ οικογενειακών ύποχρεώσεων και μη έχον εις τόν κόσμο ν' άγαπήνη, ζητεί άλληλογραφίαν. Γράψατε: Ρωβόρον, Ρ. Γ., Ιωνία. — Νέος καλής οικογενείας, έγκατεστημένος έν Αθήναις, ζητεί άλληλογραφίαν Γαλλιστι και Έλληνιστι με δεσποινίδος όμογενούς του έξωτερικού, έπίσης και άπάσης της Ελλάδος, σκοπούς ότι επακολουθήση. Γ. Κ. Τ., Ρ. Γ., Αθήνα.

Άνταλλάσσω κάρτ ποστάλ τοπειά και άλλα με δεσποινίδος κάτω τών 25 έτών και έξ όλων τών μερών της Ελλάδος διεύθυνσις: Atlas c/o Lathouras Bros, Buudaberg A. Australia. — Νέος ζητεί άλληλογραφίαν πανταχόθεν. Γράψατε: Τακην Παναγιωκόπου, Ρ. Γ., Σέρν. — Με σκοπόν τόν έμμεσον γάμον μετά την γνωριμόν, άλληλογραφώ και ανταλλάσσω κάρτ ποστάλ με κοριττα τών έρω-ζομένων τάξεων, διαίτητός μοδιετροφίλες. Γράψατε: Πίπην Δημητρίαν, Σπυδοχερίον Φ. αντζιάκομο, Παλαιόν Φάληρον.

Δ. Κ., έστειλα τέσσαρας έπιστολάς, έλαβες; Σμ' οράδα. — Άδωνις, Πόπη, Seule τό αυτό ύποκείμενον. Π. Σ. — Άδωνις μ' έξέχασες; — Έγώ όχι. Φωφώ ή Σ. — Γιώργω, έπιστολή 2 έλήφθη. Έπαναλομβίνω άδύνατον άπολύτως ταξέ δεύτω νύκτα. Λόγος σοβαρώτατος, άνυπέβλητος. Κινόνισον ήμέραν, στείλε χητήματα. Β. Σ.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ (Συνέχεια έκ της 3ης δελίδος) ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Που; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Έξω εις την πλατειαν. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί λές, Μεγαλειότατε. Ντρέπομαι να βγη ή ψυχή μου μπροστά στόν κόσμο. ΜΟΥΧΤΑΡ.—Έμπρός, ετοιμάσου. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μόνος μου θα κρεμαστός; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Θα σέ κρεμάση ο δήμος. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Και άπό πάρη πολλά λεφτά αυτός ο κύρ Δήμος πού θα με κρεμάση; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Έκατό λίρες. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Κ' έγώ ποσα θα πάρω; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Τί θα πάρης εσύ;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Καλά, χαμηλότατε, ο κύρ Δήμος πού θα με κρεμάση θα πάρη εκατό λίρες, έγώ πού θα κρεμαστός δέν θα πάρω τίποτα; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Θά πάρης τόν κακό σου και τόν ψυχρό σου καιρό. ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Όυρ, θάν του κρεμάς, μαθές, του παιδι; Έκλεψε τίποτις; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Δέν άντελήφθης λοιπόν, καλέ μου γέροντα, τί συμβαίνει έδώ; ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Άκα.

ΜΟΥΧΤΑΡ.—Ο Καραγκιόζης ήθέλησε να με περιπαίξη και μού παρονομάση ως άστυνομικός για να με ξεγελάση, να ξεγελάση έμένα, τόν Σουλτάνο, και να μού πάρη χητήματα. ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Ότε δ' λαδής δέν ειαι υλόγ' σου ού σναξ; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Όχι, είμαι ο Σουλτάνος. ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Άνοίχει μονομιάς πόρτες κι παράθυρα να φύβρω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Που θα πιάς, μωρέ μπαμπά; ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Πάσω να φέρω δικό μ' σκονί να σέ κρεμάς'νι έξμον. (Φεύγει τρεχάτος). ΜΟΥΧΤΑΡ.—Λοιπόν, Καραγκιόζη, σέ περιμένει ή κρεμάλα. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μάλιστα.

ΜΟΥΧΤΑΡ.—Δέν λυπάσαι τό κεφάλι σου; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί; Άπό τό κεφάλι θα με κρεμάσετε; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Άλλά; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί λές, οέ; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Νά, νά. Τώρα θα ύπογράψω τη διαταγή της κρεμάλας. Λίγες στιγμές ζωής σου μένον άκόμα, πονηρό Καραγκιόζη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Άφου μού μένον λίγες στιγμές, πές του μάγερα να μού δώση να φάω. Η ΚΡΕΜΑΛΑ

Σε λίγην ώρα ο Καραγκιόζης βρισκεται κρεμαμένος στην πλατεία του σαργίου. Τό Κολητήρι, άνεβαμένο επάνω σ' ένα δέντρο οίχνη φαί στό στόμα του πατέρα του μ' ένα σπάγγω. ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—Πατέλα, κοντεύεις να πνιχθής; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δέν βγαίνει ή μαγκούφα ή ψυχή μου. Κ' έχω και μιά πείνα. Πότε να τελειώση αυτή ή ιστορία για να πάω να φάω. (Έξασφρα γίνεται ένας δυνατός σεισμός. Τα ξύλα της κρεμάλας πέφτουν άποτομα. Τρέχει τό Κολητήρι, βγάζει τό σκονί από τό λαμπο τό πατέρα του, τόν αρπάζει από τό χέρι και άρχίζουν και οί δύο να τρέχουν.

ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—Τλέα, πατέλα. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μωρέ χροσουσύκικο, τί τόκανες τό σκονί της κρεμάλας; ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—Τ' άφησα εκεί, πατέλα. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Τρέχα ναν τό πάρης γρήγορα και μιά χρεμάζεται. ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—Θάν τό πουλήσωσμε; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Όχι, μωρέ. Θα κρεμαστούμε αύριο μονάχοι μας. Τ Ε Λ Ο Σ *Α. *Ατυτικός

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ Συνέχεια τών όνομάτων έκ της 3ης δελίδος. Κ. Σακελλαρίου (κλήρ. 2), Αδάρος Φράγος (κλήρ. 2), Χαρίς Καπετονάκης (κλήρ. 2). Στάσα Παπαδημητρίου (κλήρ. 2), Εδάγγελ. Ζαφειρίου, Γεώργ. Μπαδραβος, Σουλτάνο Λεμίρη, Δημήτρ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Καλά, χαμηλότατε, ο κύρ Δήμος πού θα με κρεμάση θα πάρη εκατό λίρες, έγώ πού θα κρεμαστός δέν θα πάρω τίποτα; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Θά πάρης τόν κακό σου και τόν ψυχρό σου καιρό. ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Όυρ, θάν του κρεμάς, μαθές, του παιδι; Έκλεψε τίποτις; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Δέν άντελήφθης λοιπόν, καλέ μου γέροντα, τί συμβαίνει έδώ; ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Άκα.

ΜΟΥΧΤΑΡ.—Ο Καραγκιόζης ήθέλησε να με περιπαίξη και μού παρονομάση ως άστυνομικός για να με ξεγελάση, να ξεγελάση έμένα, τόν Σουλτάνο, και να μού πάρη χητήματα. ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Ότε δ' λαδής δέν ειαι υλόγ' σου ού σναξ; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Όχι, είμαι ο Σουλτάνος. ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Άνοίχει μονομιάς πόρτες κι παράθυρα να φύβρω.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Που θα πιάς, μωρέ μπαμπά; ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.— Πάσω να φέρω δικό μ' σκονί να σέ κρεμάς'νι έξμον. (Φεύγει τρεχάτος). ΜΟΥΧΤΑΡ.—Λοιπόν, Καραγκιόζη, σέ περιμένει ή κρεμάλα. ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Μάλιστα.

ΜΟΥΧΤΑΡ.—Δέν λυπάσαι τό κεφάλι σου; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί; Άπό τό κεφάλι θα με κρεμάσετε; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Άλλά; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Τί λές, οέ; ΜΟΥΧΤΑΡ.—Νά, νά. Τώρα θα ύπογράψω τη διαταγή της κρεμάλας. Λίγες στιγμές ζωής σου μένον άκόμα, πονηρό Καραγκιόζη.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.— Άφου μού μένον λίγες στιγμές, πές του μάγερα να μού δώση να φάω. Η ΚΡΕΜΑΛΑ Σε λίγην ώρα ο Καραγκιόζης βρισκεται κρεμαμένος στην πλατεία του σαργίου. Τό Κολητήρι, άνεβαμένο επάνω σ' ένα δέντρο οίχνη φαί στό στόμα του πατέρα του μ' ένα σπάγγω. ΚΟΛΗΤΗΡΙ.—Πατέλα, κοντεύεις να πνιχθής; ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Δέν βγαίνει ή μαγκούφα ή ψυχή μου. Κ' έχω και μιά πείνα. Πότε να τελειώση αυτή ή ιστορία για να πάω να φάω. (Έξασφρα γίνεται ένας δυνατός σεισμός. Τα ξύλα της κρεμάλας πέφτουν άποτομα. Τρέχει τό Κολητήρι, βγάζει τό σκονί από τό λαμπο τό πατέρα του, τόν αρπάζει από τό χέρι και άρχίζουν και οί δύο να τρέχουν.

ΚΑΤΖΗΝΑΣΤΟΣΙΟΥ (κλήρ. 2), Ηλίας Κόζος (κλήρ. 2), Νικόλ. Ράντος, Κωνσ. Γεωργιάδης, Άταλάντη Άντωνιάδου, Παύλος Γεωργιάδης, Γ. Σουρή, Στάσα Παναγιωτοπούλου, Δημ. Μεταξάς, Δημήτριος Τσάκωνας, Σοφία Καρακιάς, Γεώργ. Σουβλίδης, Κωστής Μάρκος Χαράλ. Μπ' οδης, Μιχ. Βουγάδης, Άνδρ. Κοί βαλες, Έρζίκος Δασκαλάκης (κλήρ. 5), Χρήστος Καρακασιάνης, Χρήστος Κουμουτάσας, Γο. Γα-σταρινάτος, Έμμ. Σπενδιλιάκης, Εδάγγελια Στεφάνου, Θεόδ. Κόνιαρης, Άντ. Μαλανόσιος (κλήρ. 2), Ιωάν. Καρυύρης, Τούλα Άλεξοπούλου (κλήρ. 5), Μαρία Συλογιαννοπούλου, Παναγ. Λυσιάκος, Δημήτριος Ρομποτής (κλήρ. 2), Εύστράτ. Δαλαμάς, Σπυρίδ. Νέγρης, Σταμάτιος Μαγαρίτης (κλήρ. 2), Στυλιανός Σουζύγος (κλήρ. 2), Γεώργ. Αήμιος, Γεώργ. Τσό-λιας, Δημ. Φασουλόπουλος, Άσιος. Πιπεράκης, Άναστ. Ζούλας, Διον. Βαρβαρίδης, Έρω-τευμένος Σκλάβος, Άσάρν Λερής (κλήρ. 2), Παναγ. Δαλάγκας, Ιωάν. Καϊτόγλου, Βασίλ. Μπουραλάκης (κλήρ. 2), Χαρίλ. Μακελλοράκης, Κορηλία Παπαιοκινόμου, Άθαν. Κερεσετιής (κλήρ. 2), Γ. Άγγελίδης (κλήρ. 3), Σωτήριος Άποστολόπουλος (κλήρ. 2), Θ. Φασουλάκης (κλήρ. 2), Χαρίλ. Μειντάης, Ιωάν. Μπρω-ταυφός, Juliette Gerolagou, Κων. Μοροί-της (κλήρ. 2), Άθηνά Ζειβουδάκη (κλήρ. 2), Δημ. Δημητριάδης (κλήρ. 2), Παύλος Μιάν-υλας (κλήρ. 2), Ιωάν. Σαγροής, Μ. Κουμπούρα, Ειρήνη Σμύρον, Μίρης Σμυρλής.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 345 ΦΥΛΛΟΥ (Χαιρέτα μας τόν Πλάτανο και Νικόλδ καρτέρι)

Άλέξ-νδρ. Καρανάος (κλήρ. 2). Τά της Κο-τυφολόγος, Γεώργ. Β γιαιζής (κλήρ. 3), Τασία Άναγνωστοπούλου (κλήρ. 2), Μαρία Μιχαλο-πούλου, Έλένη Μιχαλοπούλου, Τάκης Παταμ-χαλόπουλος, Χαρίλ. Μακρής (κλήρ. 2), Παύ-λος Μαράνης, Στέργιος Κ. Χριστοδοούου (κλήρ. 5), Χαρίλαος Μητροπόουλος (κλήρ. 2), Έλένη Άντιπα, Γιώργος Όρσανόγιαννης, Δη-μήτρ. Κάντζης, Γεωργία Τοιμαγίτη, Ν. Παν-τελής, Νικόλ. Σάμιος, Γεώργ. Ζερβόπουλος (κλήρ. 2), Πάκος Ζερβόπουλος.

ΕΚΕΡΑΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΑΗΡΟΥ (Είς την κληροπείδα έτέθησαν και τά όνό-ματα τών καθυστερηθέντων). Βραδείον πρώτον, ένα πορφόλι, Μίρης Σμυρλής.

Δεύτερον, τρία ζεύγη κάπτες, Λιλή Λα-ρογιά. Τρίτον, ένα κουτί λουκούμα, Ιωάννης Θεοδοσίου.

Τέταρτον, τρίμηνον συνδρομήν «Σφαιράς» Χρησίαια Άνωμερίτου. Πέμπτον, ένα ζεύγος κομμάτι για μανικέ-τια. Θεόδωρος Κόνιαρης.

Έκτον, τό μυθιστόρημα «Ιουδήθη», Κίρκη. Έβδομον, ένα ζεύγος καλτσοδέτες, Γεώρ-γιος Σέρας.

Όγδοον, τό βιβλίον «Ερωτική έπιστολο-γραφία», Σπύρος Νικολάου. Ένατον, τό μυθιστόρημα «Ηρώ και Λάανδρος» και ένα κου

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

10^{ΟΝ} ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ: Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ

ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.—Ούρ*, γιά στάκα. Τί φορούατε μαθές αὐτοῦνα τὰ ρούχα; Χουρουφ'λάκοι γενήκατε δ'λαδής; Κύργιε ἐλέησον! **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Τὰ φορέσαμε ἐπίτηδες, μωρὲ μπάρμπα, γιά τὰ σῦκα. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Τί γιά τ' σῦκα; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Σὲ τούτη τῆ χώρα τέτοια ρούχα πρέπει νὰ φορᾶνε ὅσοι θέλουν νὰ γοράσουνε σῦκα. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Κ' ἐγὼ ποῦ δὲ φορούα; Δὲ θὰ μ' δώκη, μαθές, σῦκα; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Δὲν πειράζει, μπαρμπούλη μου, ἀφοῦ φορᾶω ἐγὼ, τὸ ἴδιο εἶναι. Πάμε τώρα, γιὰ ἀργήσαμε καὶ μπορεῖ νὰ φύγη ὁ σὺκας. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Ἄντε, πᾶμι. (*Ὁ Καραγκιοζὴς ὁδηγεῖ πρὸ τοῦ Σουλτάνου Μουχτάρ δέσμιοι τὸν Μπαρμπαγιώργο.*) **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Μεγάλε προφήτα! Τί εἶναι αὐτό; **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Οὔρ*, ἄθροπος εἶμαι. Δὲ μὲ γλέπ'ς κάνε μ'; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Ἄνθρωπος εἶναι, Μεγαλειότατε. Σᾶς βεβαίω ἐγὼ. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Ρὲ σύ, Μεγαλειότατος, μαθές, εἰν' οὐ σὺκας; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (ἰδιαιτέρως).**—Ἔτσι, μπάρμπα, τοὺς λένε ἐδῶ τοὺς σὺκαδες. Μεγαλειότατος. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Βλέπω τὸν ἔχεις καὶ δεμένο. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Μάλιστα. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Ποῖς εἶναι λοιπὸν αὐτὸς ὁ κύριος; Πῶς εὐρέθηκεν ἐδῶ; Ἐπὶ τέλους, κύριε ἀστυνομικέ, πρέπει νὰ μοῦ ἐξηγηθῆτε. Ἄπο τὴν στιγμήν ποῦ ἤλθατε ἐδῶ ὅλο ἐκπληκτικὰ πράγματα μοῦ παρουσιάζετε. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Τσιμπιρλίου, τσιλιπουρδίου. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Ἐννοῶ νὰ μοῦ πῆτε ἀμέσως ποῖς εἶναι ὁ ἀνθρώπος αὐτός. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Εἶναι ὁ... **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Εἶμαι μαθές ὁ... **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Σοῦς. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Οὔρ*, θὰ φέρης ἡδῶ τὰ... **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Τὰ ἀ... **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Δὲν ἐννοῶ. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Τὰ ἡ... **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Τὰ ἡ; Ποιὰ ἡ; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Τ' ἀπαντᾶ ντὲ νὰν τὰ δώσουμε στὸν ἀπαντό. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Μὴ μᾶς χασουμιρῶς, μαθές, τί πουνέσανε τὰ χέρια μ' ἀφ' τοῦ σκ'νί. Ἄντι, καλό μ', φέρ' τὰ σὺκαρέλια. Οὔρ*, δὴν πουλᾶς δ'λαδής σῦκα Καλαματιανά; **ΜΟΥΧΤΑΡ, (δεργίζεται).**—Κύριε ἀστυνομικέ, βλέπω πῶς παίζετε κωμωδία εἰς βάρος μου. Ἡ πέστε μου τί συμβαίνει ἢ διατάζω ἀμέσως νὰ σᾶς ρίψουν εἰς τὰς φυλακὰς. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (ἰδιαιτέρως).**—Μεγαλειότατε, αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς ἔνοχος τῆς πυρκαϊᾶς. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Πῶς; Καὶ ἡ Ἄισέ; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Ἡ Ἄισέ εἶναι ἀθώα. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Ἀθώα; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Μάλιστα. Αὐτὸς ἔβανε τῆ φωτιά μαζὴ μὲ τὸ φορῆμα τῶν Ἀνακτόρων. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Καὶ ὁ ἔνοχος εἶναι αὐτὸς ὁ βλάχος;

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.—Μάλιστα, ἀλλὰ προσέξτε γιατί κάνει τὸν τρελλό. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Αὐτὸς κάνει τὸν τρελλό γιά ἐσὺ; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Πιάσανε τὰ πρωτοβρόχια. Ὅχι, ἐγὼ, Σουλτάνε μου. Αὐτὸς, ὁ ἔνοχος, κάνει τὸν τρελλό γιά ν' ἀποφύγη τὴν καταικίχη. **ΜΟΥΧΤΑΡ, (μὲ δυσιπιστία).**—Τώρα θὰ δοῦμε. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Καραγκιόζ', τί λέει αὐτός; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Λέει πῶς τὰ σῦκα ἔχουν πάει νὰ κάνουμε μπάνιο κι' ὅπου νᾶναι θάρθουνε. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Λουτρά τὰ σῦκα; Μνηστημοῦτι, κύργιε. **ΜΟΥΧΤΑΡ, (στὸν Μπαρμπαγιώργο).**—Ἔτσι; **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Καραγκιόζ', τί λείει αὐτοῦνος; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Λέει ἂν εἶσαι σὺ πραγματικῶς ἐκεῖνος ποῦ θέλει τὰ σῦκα. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ, (στὸν Μουχτάρ).**—Μάλιστα. Ἐγὼ εἶμι. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Καὶ ποῦ τὸν ἀνακαλύψατε, κύριε ἀστυνομικέ; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Ὁ βοηθὸς μου ἀπὸ δῶ τὸν ἀνεκάλυψε διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. **ΚΟΛΗΤΗΡΙ.**—Ναί, βλὲ σύ, ἐγὼ τὸν τούκασσα. **ΜΟΥΧΤΑΡ, (στὸν Μπαρμπαγιώργο).**—Διαί, κύριε, ἐβράλατε φωτιά εἰς τὸ γραφεῖο μου; Διὰ νὰ κλέψετε βέβαια. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ, (στὸν Καραγκιόζη).**—Οὔρ*, ξήγα μου οὐγλήγουρις τ' λείει αὐτοῦνος τί θὰ πάρον αὐτὸν νὰ βαράω ἰσένα. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (ἰδιαιτέρως).**—Μὴν τὸν ἀκούς, μπάρμπα. Εἶναι τρελλός. Τοῦ σαπίσανε κάτι σῦκα κι' ἀπ' τὸν καῦμό του τρελλάθηκε. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Καραγκιόζ', λῦσ' μου, ρὲ οὐ, τὰ χέρια νὰν τὸν βαρέσου. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Ἐννόησα. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (φοβισμένος).**—Τί πράμα; **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Ἐδῶ παίζετε κάποια συμπαιγνία εἰς βάρος μου. Οὔτ' ἐσεῖς εἶσθε ἀστυνομικός, κύριε Καραγκιόζη, οὔτε ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶναι ἔνοχος. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Γιατί; **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Τώρα θὰ ἐξηγηθοῦμε. (*Φωνάζει.*) Χατζηαβάτη. **ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.**—Διατάξατε, Μεγαλειότατε. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Πῶς λέγεται ὁ κύριος ἀστυνομικός; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Μουσοῦλιας. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Δὲν ἐρωτῶ ἐσᾶς, ἀλλὰ τὸν Χατζηαβάτην. **ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.**—Μουσοῦλιας λέγεται, πολυχρονεμένε μου ἀφέντη. **ΜΟΥΧΤΑΡ, (στὸν Μπαρμπαγιώργο).**—Ἔσεῖς; **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Τί γιὼ; Δέκα οὐκάδες σὺκαρέλια θέλου κι φέρτα οὐγλήγουρις, γιὰτ' ἔχου, μαθές, κι ἄλλη δ'λειά. Εἶμαι καλεσμένους σὲ γάμου. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Πολὺ καλά. Τὰ σῦκα θὰ σᾶς τὰ δώσω ἀμέσως, θέλω ὅμως πρῶτα νὰ μοῦ πῆς ἂν τὸν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο,

(*Δείχνει τὸν Καραγκιόζη*), καὶ πῶς τὸν λέγουν. **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Οὔρ*, πῶς δὲν τοῦ γνωρίζου τοῦ πιδί; Εἰν' ἀνιψοῦδ' μ'. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Καὶ τ' ὄνομά του; **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Οὔρ*, δὴν τοῦ ξέρ'ς δ'λαδής τ' ὄνομά του; Ἰκειὸ τοῦ ξέρ'ν κ' οἱ ξεριβούληδες κ' ἰσὺ τ' ἀγνοεῖς; Καραγκιόζ'ς λέγεται. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Ἔτσι λοιπὸν, κύριε Καραγκιόζη, ἔκανε τὸν ἀστυνομικὸ γιά νὰ μὲ κοροιδέψης; Καλὰ μοῦ ἔλεγε ἡ Ἄισέ χανοῦμ ὅτι εἶσαι ἕνας κατεργάρης καὶ τίποτε περισσότερο. Ἦθελες τώρα νὰ παίξῃς μὲ τὸ Σουλτάνο σου; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ, (τρέμει).**—Δὲν φταῖω ἐγὼ, κύριε Σουλτάνε. Ὁ Χατζηαβάτης μὲ πῆρε στὸ στομάχι του. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Χατζηαβάτη. **ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.**—Διατάξατε, Μεγαλειότατε. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Πήγαινε νὰ πῆς στὸ Βελῆ νὰ σὲ βάλῃ στῆ φυλακὴ. **ΧΑΤΖΗΑΒΑΤΗΣ.**—Δὲν φταῖω ἐγὼ, πολυχρονεμένε μου Σουλτάνε, δὲν φταῖω ἐγὼ ὁ καῦμένος. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Μουσοῦλιας λέγεται ὁ ἀστυνομικός; Γρήγορα στῆ φυλακὴ. (*Ὁ Χατζηαβάτης φεύγει.*) **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Κύργιε ἀπουτέτοιε, δὲ θὰ μ' δώκης, πιδί μ', τὰ σῦκα; **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Πήγαινε, πήγαινε στὸ καλὸ, καλέ μου ἀνθρώπε, καὶ μὴ γυρεύεις νὰ πάθῃς κ' ἐσὺ ὅ,τι θὰ πάθουν οἱ ἄλλοι δύο. Στάσου νὰ σοῦ λύσω τὰ χέρια σου καὶ νὰ φύγῃς. Μπα! ποῦ εἰν' αὐτὸς ὁ μικρὸς ποῦ σὲ κρατοῦσε; **ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ.**—Θάφυγε, μαθές, τοῦ πουντίκ', θάφυγε. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Θὰ πῆγε, φαίνεται, νὰ πιάση κανένα ἔνοχο. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Σιωπῆ, πὸνρηέ. Τώρα θὰ δῆς τί σὲ περιμένει. (*Ἐρχεται ὁ Βελῆς καὶ φέρνει κάποιο γραῦμα στὸ Σουλτάνο.*) **ΒΕΛΗΣ.**—Πῶ τὸξητάει ἀπάντησι, ἐφέντημ'. **ΜΟΥΧΤΑΡ, (ἀνοίγει καὶ διαβάει τὸ γραῦμα).**—Ὅριστε λοιπὸν. Τώρα, κύριε ἀστυνομικέ, νὰ δοῦμε τί θὰ πῆς. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Πῶς; Μήπως πέθανε κανεῖς; **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Ἐδῶ μοῦ γράφει ὁ φίλος μου ὁ Μεμέτ ὅτι ὁ ἔνοχος τῆς πυρκαϊᾶς εἶναι αὐτός. Λησμόνησε, λέγει, τὸ τσιγάρο του ἐπάνω στὸ γραφεῖο κ' εἶναι βέβαιος ὅτι ἀπὸ τὸ τσιγάρο αὐτὸ ἐπῆρε φωτιά τὸ γραφεῖο, δέχεται ὅμως νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ μὲ δσα ζητήσω. **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Αὐτὸ τῶξερα ἐγὼ. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Τὸ ἔξερες, μπαγαπόντη; Καὶ διαί δὲν τὸ ἔλεγες; **ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ.**—Δὲν ἤθελα νὰ σὲ βάλω νὰ τσακωθῆς μὲ τὸ φίλο σου, γι' αὐτό. **ΒΕΛΗΣ.**—Νὰ τοῦ δίνει μιὰ ψύχα ἀπάντησι. **ΜΟΥΧΤΑΡ.**—Νὰ εἰδοποιήσετε τὸν φίλο μου τὸν Μεμέτ νὰ μὲ περιμένῃ αὐριο τὸ πρωὶ στὸ σπῆτι του. Καὶ τώρα οἱ δύο μας, κύριε Καραγκιόζη: Διὰ τὴν ἀτιμίαν ποῦ ἔκαμες ἄλλη τιμωρία ἀπὸ τὴν κρεμαλα δὲν ὑπάρχει. Θὰ κρεμασθῆς. (*Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα*)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΣΦΑΙΡΑΝ»

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

2 ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ: ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν κ. Α. ΑΤΤΙΚΟΝ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν περίφημον κωμωδίαν «ὁ Καραγκιόζης Λήσταρχος».